Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον — Τιμὴ φύλλου δρχ. 500

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 15000, ἑξάμηνη δρχ. 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8. Ἑξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπρόσωπος: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Λέκκα 18, Βιβλιοπωλεῖο «Ἀνατολή» Ἀθήνας. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρ. 15000 ἕδετος καὶ 18000 χρυσόδ.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτᾶ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἓν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 2000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος | *Ἀθῆναι 23-30 Νοεμβρίου 1946* | *Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 47—48*

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Εἶμαι πρόθυμος γιὰ ὅλα, ἀπάντησε ὁ Ντίκ, κι' ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, ἡ παραγγελίες σας θὰ φτάσουν στὸ σκοπό τους.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ πληγωμένος. Ὁ Δοὺξ τοῦ Γκλῶστερ θὰ σοῦ δώσῃ ἄλλες διαταγές, κι' ἂν τὸν ὑπακούσῃς μὲ πειθαρχία καὶ κατανόηση, τότε θὰ κάνῃς τὴν τύχη σου. Φέρε μου τὴ λάμπα πιὸ κοντά, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γράψω τὰ γράμματα ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸ λόρδο Χάμλεϋ, καὶ ἄλλο ἕνα ποὺ τἄφισε χωρὶς ἐπιγραφή.

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ Δοῦκα, εἶπε ὁ λόρδος Φόξχαμ. Τὸ σύνθημα εἶναι: **Ἀγγλία** καὶ **Ἐδουάρδος**. Καὶ ἡ ἀπάντηση **Ἀγγλία** καὶ **Ὑόρκη**.

— Καὶ μὲ τὴν Ἰωάννα, τί θὰ γίνῃ, λόρδε μου; ρώτησε ὁ Ντίκ.

— Προσπάθησε νὰ τὴν ἀποχτήσῃς, ἀπάντησε ὁ λόρδος. Καὶ στὰ δυὸ γράμματά μου γράφω τὴν προτίμηση ποὺ ἔχω γιὰ σένα. Μὰ πρέπει νὰ τὴν κερδίσῃς καὶ μόνος σου, νεαρέ μου. Ἐγὼ προσπάθησα γι' αὐτήν, καὶ χάνω τώρα τὴ ζωή μου. Πιὸ πολὺ δὲν μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω.

Ἡ κατάσταση τοῦ πληγωμένου εἶχε χειροτερέψει. Ὁ Ντίκ πῆρε τὰ πολύτιμα γράμματα, τὰ ἔκρυψε στὸ στῆθος του, εὐχήθηκε στὸ Λόρδο περαστικά, καὶ τὸν ἄφισε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ἔπεφτε χιόνι, καὶ τὸ κρύο ἤτανε φοβερό.

Ἡ «**Καλὴ Ἐλπίδα**» περνοῦσε ἀνάμεσα σὲ σκόπελους καὶ σὲ ξέρες. Μακρυά, ἄρχισαν νὰ φαίνωνται ἡ δασωμένες πλαγιὲς τοῦ Τένσταλ. Ὁ ἀγέρας καὶ ἡ θάλασσα εἶχαν ἡμερέψει λίγο. Κι' ὅμως τὸ καράβι βυθιζόταν ἀκόμα ὁλόκληρο μέσα στὰ κύματα.

Ὁ Λόουλες στεκόταν πάντα στὸ τιμόνι. Σχεδὸν ὅλοι εἶχαν ἀνεβῇ στὸ κατάστρωμα καὶ μὲ πρόσωπα ὠχρὰ κυττάζανε τὴν ἀφιλόξενη ἀκτή.

— Θὰ ράξουμε; ρώτησε ὁ Ντίκ.

Καὶ τώρα ἀρχίζουνε τὰ μάγια . . .

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Λόουλες. Ἂν δὲ βουλιάξουμε στὸ μεταξύ.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ καράβι βούλιαξε τόσο βαθειά, ποὺ τὸ νερὸ πλημμύρισε ἀπότομα τὸ κατάστρωμα, κι' ὁ Ντίκ ἔπιασε τὸ Λόουλες ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μὰ τὸ σταυρό, εἶπε, ὅταν ἡ πρώρα τῆς «**Καλῆς Ἐλπίδας**», ξαναφάνηκε, φοβήθηκα πὼς θὰ πνιγόμαστε! Ἡ καρδιά μου πῆγε στὰ πόδια μου!

Στὴ μέση τοῦ καραβιοῦ, ὁ Γκρίνσχεβ, ὁ Χάουξκλεϋ καὶ οἱ καλλίτεροι ἄντρες ἀπὸ τὶς δυὸ ὁμάδες διορθώνανε τὶς ζημιὲς ποὺ εἶχε πάθει τὸ καράβι ἀπὸ τὴν τρικυμία.

Σ' αὐτὸ βοηθοῦσε κι' ὁ Ντίκ γιὰ νὰ ξεχνάει τὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνοῦσανε. Κι' ὅμως ἀκόμα κι' ἐνῶ ἐργαζόταν, ἀκούγοντας τὰ χτυπήματα ποὺ δίνανε τὰ κύματα στὰ πλάγια τοῦ καραβιοῦ, ζωντάνευε μπροστά του τὸ φάσμα τοῦ θανάτου.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σηκώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὴ δουλειά, εἶδε πὼς βρισκόντουσαν κοντὰ σ' ἕνα ἀκρωτήριο. Ἕνα κομμάτι ἀπότομου βράχου ποὺ στὰ πόδια του ξεσποῦσε μὲ λύσσα ἡ ἀφρισμένη θάλασσα.

Στὴν κορυφή του φαινότανε ἕνα μοναχικὸ σπητάκι, καὶ γύρω ἁπλωνότανε μιὰ ἀπέραντη ἀμμουδιά.

Τὰ κύματα εἰσχωρούσανε μὲ ὁρμὴ μέσα στὸ μικρὸ λιμανάκι καὶ παρασύροντας, στὴ φόρα τους, τὴν «**Καλὴ Ἐλπίδα**» τὴν κόλλησαν μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα στὴν ἄμμο. Τὸ καράβι ξεφεύγοντας ἔτσι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ τιμονιέρη ριζώθηκε ἐκεῖ καὶ πηγαινοερχότανε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν ἀκυβέρνητη βαρκοῦλα. Ἕνα δυνατὸ κῦμα σήκωσε τὸ καράβι λίγο

καὶ τὸ ξανάχωσε βαθειὰ στὴν ἄμμο. Ἕνα ἄλλο τὴν πῆγε πιὸ πέρα σὲ πιὸ ἐπικίνδυνο μέρος. Στὸ τέλος ἡ **«Καλὴ Ἐλπίδα»** ἔγειρε ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Λόουλες, οἱ Ἅγιοι βάλανε τὸ χέρι τους, στ' ἀλήθεια. Ἀρχίζει ἡ παλίρροια. Ἂς καθίσουμε νὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι κρασί, καὶ σὲ μιὰ ὥρα θὰ βγοῦμε ὅλοι στὴ στεριά.

Βρέθηκε ἕνα βαρέλι, καὶ καθισμένοι ὅσο μποροῦσαν πιὸ προφυλαγμένα ἀπὸ τὸ χιόνι ἡ ταλαιπωρημένη συντροφιὰ ἤπιε ἕνα ποτῆρι κρασί.

Εἶχαν ἀνάγκη νὰ ζεστάνουν τὸ κορμί τους καὶ νὰ ξεκαθαρίσουνε τὸ μυαλό τους.

Ὁ Ντὶκ στὸ μεταξὺ γύρισε κοντὰ στὸ Λόρδο Φόξχαμ. Τὸν βρῆκε σὲ μεγάλη ἀγωνία καὶ φόβο, γιατὶ ἡ καμπίνα του εἶχε γεμίσει νερὸ ὡς τὰ γόνατα, καὶ ἡ λάμπα εἶχε σπάσει ἀπὸ τὰ τραντάγματα τοῦ καραβιοῦ.

— Λόρδε μου, εἶπε ὁ νεαρὸς Σέλτον, μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Οἱ Ἅγιοι θὰ μᾶς σώσουν. Ἡ τρικυμία μᾶς κόλλησε στὴν ἀμμουδιά, καὶ μόλις τραβηχτοῦνε τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν παλίρροια, θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε στὴν ξηρά.

Αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Ντίκ, γίνηκαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὅλα ἤτανε σκοτεινὰ καὶ θαμπά, καθὼς ἔπεφτε τὸ χιόνι.

Στὰ πλάγια τοῦ δρόμου ποὺ πήρανε, πάνω σ' ἕνα βουναλάκι, εἴδανε μερικοὺς ἀνθρώπους ξαπλωμένους πλάϊ-πλάϊ, νὰ παρακολουθᾶνε μὲ δυσπιστία τὴς κινήσεις τῶν νεοφερμένων.

—Ἔπρεπε νἄρθουνε κοντά μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουνε λίγο, εἶπε ὁ Ντίκ.

—Ἂν δὲν ἔρθουνε αὐτοί, πᾶμε μεῖς, εἶπε ὁ Χάξκλεϋ. Ὅσο πιὸ γρήγορα βροῦμε φωτιὰ καὶ ζεστὸ κρεβάτι, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὸν καϋμένο τὸ Λόρδο Φόξχαμ.

Δὲν εἶχανε ὅμως προχωρήσει καὶ πολὺ πρὸς τὸ μέρος τοῦ λόφου, ὅταν μιὰ βροχὴ ἀπὸ καλοριγμένα βέλη τοὺς ἔκανε νὰ σταματήσουν.

— Πίσω! Πίσω! φώναξε ὁ Λόρδος Φόξχαμ. Προσοχὴ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ ρίξετε κανένα βέλος.

— Μπᾶ, εἶπε ὁ Γκρίνσχεϊ, τραβώντας ἕνα βέλος ἀπὸ τὸν πέτσινο σάκκο του, φυσικὰ δὲν εἶμαστε σὲ θέση νὰ πολεμήσουμε ἔτσι μούσκεμα, κουρασμένοι καὶ ξεπαγωμένοι ὅπως εἶμαστε. Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί τοὺς κάναμε καὶ μᾶς πολεμᾶνε τόσο σκληρὰ ἀφοῦ μᾶς βλέπουνε σὲ τέτοια χάλια;

— Μᾶς νομίζουνε γιὰ Γάλλους πειρατές, εἶπε ὁ Λόρδος Φόξχαμ. Σ' αὐτὲς τὴς ἀνώμαλες καὶ ἀνήσυχες μέρες, δὲν μποροῦμε νἄμαστε σίγουροι, στὸν ἴδιο τὸν τόπο μας. Οἱ παληοί μας ἐχθροί, ποὺ ἄλλοτε τοὺς εἴχαμε νικήσει σὲ ξηρὰ καὶ σὲ θάλασσα, τώρα μὲ τὴ σειρά τους, λεηλατοῦνε, καΐνε, καὶ σφάζουνε τὴ χώρα μας. Κρῖμα, γιὰ τὴν καϋμένη τὴν Πατρίδα μας.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λόφου ἐξακολουθούσανε νὰ παρακολουθοῦνε προσεχτικὰ τοὺς ναυαγοὺς καθὼς τοὺς βλέπανε νὰ ξεκινᾶνε ἀπὸ τὴν παραλία πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ἀνάμεσα στοὺς ἀμμόλοφους.

Ἕνα μίλι σχεδὸν τοὺς παρακολουθούσανε ἀκόμα, ἕτοιμοι στὸ πρῶτο σημάδι νὰ ρίξουνε τὰ βέλη τους πάνω στοὺς σαστισμένους ναυαγούς.

Ὅταν φτάσανε σ' ἕνα ψηλότερο μέρος, ὁ Ντὶκ τοὺς ἔβαλε σὲ κάποια τάξη, καὶ οἱ φύλακες τῆς Ἀγγλικῆς Ἀκτῆς, ἀποφασίσανε νὰ τοὺς ἀφίσουνε νὰ ἐξακολουθήσουνε τὸ δρόμο τους, καὶ οἱ ἴδιοι ἐξαφανιστήκανε σιωπηλὰ μέσα στὰ χιόνια.

Εἴχανε κάνει ὅ,τι ἐπιθυμούσανε. Προστατέψανε τὰ σπήτια καὶ τὰ χτήματά τους, τὴς οἰκογένειές τους καὶ τὰ ζῶα τους. Ἀφοῦ τὸ ἀτομικό τους συμφέρον ἦταν ἐξασφαλισμένο, δὲν τοὺς ἐνδιέφερε πιὰ ἂν αὐτοὶ οἱ ναυαγοὶ θὰ καίγανε ἢ θὰ σκοτώνανε, σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος, στὸ Βασίλειο τῆς Ἀγγλίας.

ΒΙΒΛΙΟ IV

Η ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ.

Η ΣΠΗΛΙΑ

Ἀπὸ τὸ λόφο ποὺ ἔφτασε ὁ Ντὶκ καὶ οἱ ἄνθρωποί του, φαινόταν τὸ Χόλλυγουντ σὲ ὄχι πολὺ μακρυνὴ ἀπόσταση, καθὼς καὶ τὸ Σόρεμπυ ποὺ βρισκόταν 9—10 μίλια πιὸ κεῖ. Ἐδῶ, σίγουροι πὼς πιὰ δὲν τοὺς κυνηγούσανε, οἱ δυὸ ὁμάδες χωριστήκανε.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λόρδου Φόξχαμ φύγανε πρὸς τὸ μεγάλο μοναστήρι, πέρνοντας μαζύ τους τὸν πληγωμένο ἀρχηγό τους. Ἐκεῖ θὰ βρίσκανε περίθαλψη καὶ προστασία.

Ὁ Ντὶκ ἀπόμεινε μόνος μὲ καμμιὰ δεκαριὰ συντρόφους ποὺ μερικοὶ ἤτανε πληγωμένοι.

Ὅλοι ἤτανε ἀγαναχτισμένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία τους καὶ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ περάσανε. Καὶ ξεπαγωμένοι καὶ πεινασμένοι μουρμουρίζανε καὶ ρίχνανε μοχθηρὲς ματιὲς στοὺς ὁδηγούς τους.

Ὁ Ντὶκ τοὺς μοίρασε ὅσα λεφτὰ εἶχε χωρὶς νὰ κρατήση τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὸ θάρρος ποὺ δείξανε στὴ μάχη, ἂν καὶ θὰ ἤθελε καλλίτερα νὰ τοὺς βρίση γιὰ τὴ δειλία τους. Ἀπαλύνοντας ἔτσι λίγο τὴν ἐντύπωση τῆς ἀποτυχίας, τοὺς ἄφισε ἐλεύθερους νὰ πάρη ὁ καθένας τὸ δρόμο γιὰ τὸ Σόρεμπυ γιὰ τὸ Γκόατ καὶ γιὰ τὸ Μπάκπάϊτζ.

Κράτησε γιὰ σύντροφό του μόνο τὸν Λόουλες καὶ ξεκίνησε μαζύ του μέσα στὸ πυκνὸ χιόνι.

Ὑπῆρχε φόβος περπατῶντας νὰ χάσουνε τὸ δρόμο, γι' αὐτὸ ὁ Λόουλες προχωρῶντας ἕνα βῆμα πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ Ντίκ, ἔψαχνε σὰ λαγωνικὸ κάθε δέντρο, ἀναζητῶντας τὸ δρόμο καὶ μελετῶντας κάθε βῆμα, ἴδια σὰ νὰ κυβερνοῦσε ἕνα καράβι μές στὴν τρικυμία.

Φτάσανε σ' ἕνα σταυροδρόμι. Ὁ Λόουλες εἶπε στὸ Ντὶκ μὲ χαρά.

— Μάστερ Σέλτον, ἂν καταδέχεσαι νὰ σὲ φιλοξενήση ἕνας ποὺ δὲν εἶναι τζέντλεμαν ἀπὸ γενιά, οὔτε τόσο καλὸς χριστιανός, μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ φωτιὰ νὰ ζεστάνης τὰ παγωμένα κόκκαλά σου.

— Πᾶμε, Λόουλες, εἶπε ὁ Ντίκ. Γιὰ νὰ τὰ βρῶ αὐτὰ ποὺ λές θὰ πήγαινα στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Ὁ Λόουλες προχώρησε μὲ πεποίθηση λίγα βήματα κάτω ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαριά, κι' ἔφτασε σὲ μιὰ σπηλιὰ μισοκρυμμένη ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ ποὺ τὴ σκέπαζαν οἱ θάμνοι. Ἐκεῖ παραμερίζοντας τὰ κλαριά, μπῆκε στὴ σπηλιὰ μὲ τὸ Ντίκ.

Αὐτὸ ἤτανε τὸ καταφύγιο τοῦ Λόουλες μέσα στὸ δάσος. Σὲ μιὰ γωνιὰ ὁ τοῖχος ἤτανε μαυρισμένος ἀπ' τὴ φωτιά, καὶ σὲ μιὰ ἄλλη ἄκρη βρισκότανε μιὰ ξύλινη κασέλα ἀσφαλισμένη μὲ σιδερένιες μπάρες. Αὐτὰ τὰ δυὸ σημάδια μαρτυρούσανε στὴν πρώτη ματιά, πὼς ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσε ἕνας ἄνθρωπος κι' ὄχι ἕνα ἄγριο θηρίο.

Παρ' ὅλο τὸ κρύο, ἐκεῖ μέσα ὁ ἀγέρας ἤτανε ζεστός. Ὁ Λόουλες ἄναψε τὰ ξερὰ χόρτα στὴ γωνιά, κι' ἡ σπηλιὰ πῆρε μιὰ εὐχάριστη ὄψη.

Ὁ Λόουλες ἄπλωσε τὰ χοντρόχερά του μπροστὰ στὴ φωτιά, καὶ φαινότανε σὰν νὰ ἀναπνέη τὸν καπνό.

—Ἐδῶ, εἶναι λοιπὸν τὸ λαγοῦμι τοῦ Γέρω Λόουλες εἶπε. Ὁ Θεὸς νὰ δώση νὰ μὴ μὲ πάρουνε μυρωδιὰ τὰ σκυλιά.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουνα μικρὸς τῶσκασα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι παίρνοντας μαζύ μου μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα κι' ἕνα προσευχητάριο ποὺ τὰ πούλησα γιὰ τέσσερα μάρκα. Ἔζησα στὴν Γαλλία, στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Βουργουνδία. Πῆγα στὴν Ἱσπανία γιὰ προσκύνημα. Ἔζησα στὴ θάλασσα ποῦναι πατρίδα ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅμως ἐδῶ εἶναι τὸ σπῆτι μου, Μάστερ Σέλτον. Ἐδῶ, αὐτὴ ἡ σπηλιά. Σὰν ἔρθη ὁ Ἀπρίλης καὶ κελαϊδοῦνε τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια σκεπάζουνε τὸ στρῶμα μου. Σὰν ἔρθη ὁ χειμώνας καὶ κάθομαι μοναχὸς μὲ σύντροφό μου τὴ φωτιὰ ἀκούγοντας τὴν καρδερίνα στὸ δάσος. Ἐδῶ εἶναι γιὰ μένα ἡ ἐκκλησιά μου καὶ τὸ καπηλιό, ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδί μου. Ἐδῶ ξαναγυρίζω κάθε φορά, καὶ ἐδῶ εἶναι ποὺ—ἂν τὸ θέλουν οἱ Ἅγιοι — θᾶθελα νὰ πεθάνω.

— Εἶναι μιὰ ζεστὴ γωνιά, στ' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ντίκ, καὶ μιὰ καλὴ κρυψῶνα.

—Ἔτσι εἶναι ὅπως τὸ λές, εἶπε ὁ Λόουλες, γιατὶ ἂν τὴν ἀνακαλύψουνε κι' ἄλλοι θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν καϋμό μου. Καὶ σκάβοντος μὲ τὰ δάχτυλά του τὴν ἄμμο ξανάπε:

—Ἐδῶ εἶναι ἡ κάβα μου, Τώρα θὰ πιῆς ἕνα περίφημο δυνατὸ πιοτό.

Ἀφοῦ ἔσκαψε γιὰ λίγο ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἄμμο ἕνα δερμάτινο ἀσκό. Ἀφοῦ εἶπιαν καὶ οἱ δυὸ ἀδελφικά, ὁ Λόουλες δυνάμωσε τὴ φωτιά, καὶ ξαπλώνοντας πλάϊ στὸ Ντὶκ ἄρχισε μαζύ του τὴν κουβέντα.

— Μάστερ Σέλτον, τοῦ εἶπε, εἶχες ὡς τώρα δυὸ ἀποτυχίες, κι' ὅπως πᾶς, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸ χάσης τὸ κορίτσι. Ἔχω δίκηο;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ντίκ, κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Λόουλες, ἄκουσε τώρα ἕνα γέρο τρελλό, ποὺ ἤτανε λίγο ἀπ' ὅλα καὶ ποὺ ξέρει λίγο ἀπ' ὅλα. Ὅλο μὲ ξένες ἔννοιες βρίσκεσαι. Πᾶς μὲ τὸν Ἕλλις Ντούκγούωρθ. Μὰ αὐτὸ ποὺ ζητάει αὐτός, εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Σὲρ Ντάνιελ. Σκοτίζεσαι ὕστερα γιὰ τὸ Λόρδο Φόξχαμ — Οἱ ἅγιοι ἂς τὸν φυλᾶνε — αὐτὸς χωρὶς ἀμφιβολία σ' ἀγαπάει. Μὰ κύταξε καλλίτερα μόνος σου τὶς δουλειές σου. Φρόντισε γιὰ τὸ κορίτσι. Κάνε κᾶτι γι' αὐτήν. Θὰ σὲ ξεχάσει. Νᾶσαι ἕτοιμος μόλις βρῆς τὴν εὐκαιρία, ἄρπαξέ τηνε καὶ δρόμο.

— Ναί, μὰ τώρα εἶναι στὸ σπῆτι τοῦ Σὲρ Ντάνιελ, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Τότε θὰ πᾶμε ἐκεῖ, ἀπάντησε ὁ Λόουλες.

Ὁ Ντὶκ τὸν κύταξε.

— Ναί, ξανάπε ὁ Λόουλες, θὰ πᾶμε ἐκεῖ. Κι' ἂν δὲν μὲ πιστεύεις κύτα δῶ νὰ δῆς.

Καὶ ὁ Λόουλες πέρνοντας ἕνα κλειδὶ ποὺ κρεμόταν στὸ λαιμό του ἄνοιξε τὴν κασέλα καὶ ψάχνοντας ἔβγαλε ἕνα ράσο, ἕνα κορδόνι κι' ἕνα μεγάλο κομπολόϊ ἀπὸ ξύλο ἀρκετὰ βαρύ, ποὺ νὰ χρησιμεύη στὴν ἀνάγκη καὶ γιὰ ὅπλο.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ σένα, εἶπε. Φόρεσέ τα.

Κι' ἐγὼ ὁ Ντὶκ μεταμορφονώτανε σὲ πάστορα, ὁ Λόουλες μ' ἕνα μολύβι καὶ μὲ λίγο χρῶμα τοῦ ἄλλαξε λιγάκι τὸ πρόσωπο γιὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίζουν. Ἔκανε τὰ φρύδια πιὸ χοντρά, καὶ δυνάμωσε τὸ μουστάκι τοῦ Ντὶκ ποὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ φυτρώνη μὲ μιὰ μολυβιά, καὶ βάζοντας δυὸ τρεῖς γραμμὲς γύρω ἀπὸ τὰ μάτια του, τοῦ ἄλλαξε τὴν ἔκφραση καὶ τοῦ πρόσθεσε ἡλικία, ὥστε νὰ φαίνεται σὰν ἕνας μεσόκοπος πάστωρας.

— Τώρα, εἶπε ὁ Λόουλες, ἄμα κάνω καὶ γὼ τὰ ἴδια, θὰ μοιάζουμε σὰ δυὸ ἀγαθοὶ παπάδες, στὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Ἔτσι θὰ πᾶμε στὸ Σὲρ Ντάνιελ καὶ θὰ ζητήσουμε φιλοξενία στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Ὁ Γέρω-Λόουλες ἤτανε τόσο ἀστεῖος μέσα στὰ ράσα του, ποὺ ὁ Ντὶκ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήση τὰ γέλοια του.

— Τί τὰ θέλεις τὰ βέλη ποὺ πέρνεις μαζύ σου; ρώτησε ὁ Ντίκ, βλέποντας τὸν Λόουλες νὰ κρύβη στὶς τσέπες του μερικὰ ἀπὸ αὐτά.

— Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειαστοῦνε, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ξανάπε ὁ Ντίκ, τότε καλλίτερα τὰ χαρτιὰ ποὺ κρατάω πάνω μου νὰ τὰ κρύψω κάπου, παρὰ νὰ τὰ πάρω μαζύ μου.

— Σωστά, εἶπε ὁ Λόουλες. Θὰ προχωρήσω λίγο, καὶ σὺ σκάψε στὴν ἄμμο καὶ κρύψε τὰ χαρτιά. Ἄμα μοῦ σφυρίξεις θὰ καταλάβω πὼς τέλειωσες αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ θὰ σταθῶ νὰ σὲ περιμένω.

— Δὲ θὰ τὸ κάνω αὐτό, εἶπε ὁ Ντίκ. Σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

— Εἶσαι πολὺ νέος, ἀκόμα Σέλτον, ἀπάντησε ὁ Γέρω-Λόουλες καὶ δὲ μὲ ξέρεις καλὰ γιὰ νὰ μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη. Κάνε ὅπως σοῦ λέω.

Καὶ τράβηξε μπροστὰ μέσα στὸ δάσος, ἐνῶ ὁ Ντὶκ σκάβοντας στὴν ἄμμο ἔκρυψε τὰ πολύτιμα χαρτιά, κρατῶντας ἀπάνω του μόνο ἕνα ἀπὸ αὐτά, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε ἐναντίον τοῦ Σὲρ Ντάνιελ. Ἦτανε τὸ γράμμα ποὺ βρῆκε πάνω στὸν κρεμασμένο Θρόουμόρτον.

Ἔπειτα ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸ Λόουλες, καὶ πῆραμε μαζὺ τὸ δρόμο περνῶντας ποὺ καὶ ποὺ μπροστὰ σὲ φτωχικὰ σπητάκια, καὶ ἀγροχτήματα.

Μπροστὰ σὲ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ὁ Λόουλες φώναξε μὲ φωνὴ προσποιημένη καὶ ἀνάλογη μὲ τὰ ράσα του:

—Ἀδελφὲ Μαρτέν, ἄφισε νὰ μποῦνε στὸ σπῆτι σου, δυὸ φτωχοὶ ἁμαρτωλοί. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῆ.

Καὶ γυρνῶντας στὸ Ντὶκ εἶπε:

— Μάστερ Σέλτον, μᾶς χρειάζεται αὐτὴ ἡ δοκιμή, πρὶν φτάσουμε στὸ Σὲρ Ντάνιελ. Εἶδες τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι πολύξερος; Ἂν δὲν ἤμουνα θαλασσινὸς θὰ βούλιαζες, ἂν δὲν ἤμουνα πάστορας ποῦ θᾶβρισκα τὰ ράσα νὰ σὲ κάνω ἀγνώριστο, κι' οὔτε θὰ μποροῦσα νὰ στέκω μέσα σ' αὐτὰ τὰ ροῦχα ἂν δὲν τὰ φοροῦσα ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια στὸ μοναστῆρι.

Καὶ λέγοντας, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μὲ τὸ Ντὶκ στὸ σπῆτι τοῦ Μαρτέν.

Ἐκεῖ βρισκόντουσαν μαζεμένοι μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ πίνανε.

Ἄμα εἴδανε τοὺς καλόγερους ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπε.

— Δὲ θέλουμε ζητιάνους στὴ συντροφιά. Ἔμπρός, δρόμο ἀπὸ δῶ.

Ἕνας ἄλλος ὅμως τὸν μάλωσε, καὶ ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὸν ψευτο-πάστωρα Λόουλες παρακαλῶντας τον νὰ τοὺς πεῖ μιὰ εὐχή.

Ὁ Λόουλες σήκωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ κι' ἄρχισε δῆθεν νὰ τοὺς εὐλογῆ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βγάζοντας ἕνα μαῦρο βέλος ἀπὸ τὴν τσέπη τῶμπιξε στὸ τραπέζι μπροστὰ στοὺς ξαφνιασμένους ἀνθρώπους, καὶ ἁρπάζοντας τὸ Ντὶκ ἀπὸ τὸ χέρι βγῆκε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ χάθηκε μέσα στὸ χιονισμένο δάσος πρὶν προφτάσουνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ νὰ ποῦν μιὰ λέξη ἢ νὰ κάνουνε μιὰ κίνηση.

— Καὶ τώρα, γιὰ τὸ Σόρεμπυ εἶπε ὁ Λόουλες στὸ Ντίκ, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε πρόθυμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

«ΣΤΟ ΣΠΗΤΙ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΟΥ»

Στὸ Σόρεμπυ, ὁ Σὲρ Ντάνιελ ἔμεινε σ' ἕνα μεγάλο σπῆτι. Σὰν ἄρχοντας ποὺ ἤτανε τὸ σπῆτι βρισκότανε πάντα γεμᾶτο ἀπὸ ξένους ποὺ ζητοῦσανε ἐκεῖ φιλοξενιά.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ κάτω αἴθουσες τοῦ σπητιοῦ ἤτανε πλημμυρισμένες ἀπὸ διάφορα πρόσωπα,

στρατιῶτες καὶ χωρικούς, περαστικοὺς καὶ ντόπιους.

Δυὸ καλόγεροι,—ἕνας νέος καὶ ἕνας γέρος—φτάσανε στὸ σπῆτι αὐτό. Μπήκανε στὴ φιλόξενη αἴθουσα καὶ πήρανε θέση κοντὰ στὴ φωτιά.

Ὁ γέρος εἶχε τόσα πράμματα νὰ πῇ κι' ἤξερε τόσες ἱστορίες ποὺ σιγὰ σιγὰ μάζεψε ὅλο τὸν κόσμο γύρω του.

Ὁ νέος, ποὺ οἱ ἀναγνῶστες μας θὰ καταταλάβανε πῶς εἶτανε ὁ Ντὶκ Σέλτον, μὴ δίνοντας προσοχὴ στὶς φλυαρίες τοῦ συντρόφου του, τραβήχτηκε μὲ τρόπο πρὸς τὰ ἔξω καὶ κύτταζε ἀδιάκοπα καὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τὶς διάφορες πόρτες καὶ τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ.

Τότε εἶδε δυὸ κυρίες ντυμένες μὲ γοῦνες νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὴν κεντρικὴν πόρτα. Τὶς ἀκολουθοῦσανε δυὸ ἄλλες γυναῖκες καὶ τέσσερες στρατιῶτες. Σὲ λίγο ἐξαφανιστήκανε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἀφοῦ ἡ ἡλικιωμένη εἶναι ἡ Λαίδη Μπράκλεῦ, ἡ γυναῖκα τοῦ Σὲρ Ντάνιελ, ἡ ἄλλη πρέπει νἆναι ἡ Ἰωάννα, σκέφτηκε ὁ Ντὶκ, κι' ἔτρεξε ἀπὸ πίσω τους.

Οἱ τέσσερες στρατιῶτες δὲν τὶς ἀκολουθοῦσανε πιά.

Καὶ τώρα ἀνεβαίνανε μόνες τους, μὲ συνοδεία τὶς δυὸ ἀκολούθους τους, τὴ μεγάλη σκάλα ποὺ πήγαινε στὰ πάνω διαμερίσματα.

Ἡ νεαρὰ λαίδη γύριζε ποὺ καὶ ποὺ τὸ κεφάλι, ἀνεβαίνοντας καὶ κύταζε τὸν πάστωρα. Μὰ ὁ Ντὶκ καθὼς ἀνέβαινε μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ κατεβασμένα μάτια ὅπως ἔπρεπε νὰ κάνῃ σὰν καλόγερος ποὺ εἶτανε, δὲν ἀντελήφθηκε πῶς τὸν εἶχαν δῆ.

Ὅταν φτάσανε στὸ δεύτερο πάτωμα, οἱ δυὸ κυρίες χωριστήκανε. Ἡ ἡλικιωμένη πῆρε ἕναν πλάγιο διάδρομο, μαζὺ μὲ τὶς δυὸ ἀκολούθους της, καὶ ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀνεβαίνῃ μόνη της τὴ μεγάλη σκάλα.

Ὁ Ντὶκ πῆρε πρῶτα ἀπὸ πίσω τὴ Λαίδη Μπράκλεῦ γιὰ νὰ δῆ ποὺ εἶτανε τὸ δωμάτιο της. Στὴ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου καθὼς στάθηκε γιὰ νὰ παραφυλάξῃ, ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του.

Γύρισε ἀπότομα κι' ἅρπαξε αὐτὸν ποὺ τὸν εἶχε ἀκουμπήσῃ.

Ἦταν ἡ νεαρὰ Λαίδη.

— Κυρία, εἶπε ὁ Ντὶκ. Συγχωρῆστε με. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ ξέρω, πῶς ἦταν μιὰ κυρία ποὺ ἔστεκε πίσω μου, καὶ μάλιστα μιὰ τόσο νέα κυρία. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς φιλήσω τὸ χέρι, καὶ νὰ σᾶς γυρέψω συγγνώμη.

— Εἶσαι πολὺ περίεργος πάστορας, εἶπε ἡ νεαρὰ Λαίδη, κυτάζοντάς τον ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Τί γυρεύεις ἐδῶ ; Τί κατασκοπεύεις τὴ Λαίδη Μπράκλεῦ ; Εἶσαι ἐχθρὸς ἢ φίλος ; Εἶσαι τυχοδιώκτης ;

— Κυρία, γιὰ ἕνα πράμμα νὰ εἶσαστε σίγουρη. Κι' ἂν ἔρχομαι σὰν ἐχθρός, δὲ μπορῶ νὰ κάνω κακὸ σ' ἕνα ἀδύνατο πλάσμα σὰν καὶ σᾶς. Ἂν θέλετε φωνάξτε, καὶ πέστε σὲ ὅλους τί μὲ εἴδατε νὰ κάνω, πρὶν λίγο. Τότε θὰ εἶμαι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος. Μὰ δὲν πιστεύω πῶς θὰ τὸ κάνετε αὐτό.

Καὶ πέρνοντας εὐγενικὰ τὸ χέρι της τὸ κράτησε μέσα στὰ δικά του κυτάζοντάς την μὲ θαυμασμό.

— Εἶσαι Ὑορκέζος κατάσκοπος ;

— Κυρία, εἶπε, ἂν μάθετε γιατὶ ἤρθα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ἀσφαλῶς θὰ συγκινηθῆτε. . .

— Σούς ! εἶπε ἡ νεαρὰ λαίδη, καὶ τὸν τράβηξε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. Τώρα ἐδῶ μέσα, κάθισε ἥσυχος ὡς ποὺ νὰ ξανάρθω.

Καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα ἔφυγε σὰν σκιά.

— Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ τὴ δεῖρω μέσα στὸ δάσος, σκέφτηκε ὁ Ντὶκ.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ νεαρὰ Λαίδη μπῆκε μέσα κρατῶντας μιὰ λάμπα.

— Ποιὸς εἶσαι ; Καὶ τί ζητᾶς ἐδῶ ; Κάτι κακὸ θὰ σχεδιάζεις.

—Ἰωάννα ! φώναξε ὁ Ντὶκ. Κάποτε μοῦ εἶπες πῶς μ' ἀγαπᾶς. Κι' ἐγὼ ὁ τρελλὸς τὸ πίστεψα.

— Ντὶκ ! φώναξε τώρα κι' αὐτή. Ἐσὺ εἶσαι Ντὶκ ;

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔκλαψε ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Ντίκ, εἶπε, εἶναι φοβερό. Αὔριο μὲ παντρεύουν μὲ τὸ Λόρδο Σόρεμπυ. Ὤ ! ἂν μποροῦσες νὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπῆτι πρὶν ξημερώσῃ ! Μὰ εἶναι ἀδύνατο !

— Δὲν τὴν ξέρω αὐτὴ τὴ λέξη, Ἰωάννα. Ὡς τώρα ἡ σκέψη σου μόνο, μ' ἔκανε νὰ κάνω θαύματα. Τώρα ποὺ σὲ βρῆκα θὰ κάνω ἀκόμα πιὸ πολλά. Κι' ἂν ἦταν νὰ περάσω τὴ θάλασσα, κι' ἂν ἦταν νὰ περάσω τὴ ζούγκλα, δὲ θὰ μὲ τρόμαζε τίποτα, ἄμα εἶσαι σὺ μαζύ μου.

Ἐκείνη συγκινημένη τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ συναντήσω τὸν Σὲρ Ντάνιελ γιὰ τὸ δεῖπνο. Κρύψου πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν κουρτίνα. Δὲ θἀργήσω νὰ ξανάρθω.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, ποὺ ὁ Ντὶκ ἀπὸ τὴν κρυψῶνα του, ἄκουσε ὀλίγα βήματα καὶ σὲ λίγο εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο καὶ νὰ κυτάζῃ ἐρευνητικὰ σ' ὅλες τὶς μεριές. Τὸ Ντὶκ ὅμως δὲν τὸν εἶδε. Ξάφνου ὁ Ντὶκ εἶδε τὸν κατάσκοπο νὰ σκύβῃ στὸ πάτωμα καὶ νὰ σηκώνῃ ἀπὸ χάμω κάτι. Τὸ κύταξε καὶ ἱκανοποιημένος γιὰ τὸ εὕρημά του τὸκρυψε στὴ ζώνη του.

Ὁ Ντὶκ παρ' ὀλίγο νὰ ξεφωνίσῃ. Ἦταν ἡ φοῦντα ἀπὸ τὸ κορδόνι τοῦ ράσου του.

Μὰ καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήξῃ πάνω στὸν κατάσκοπο καὶ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ πίσω, ἄκουσε μιὰ βραχνὴ καὶ μεθυσμένη φωνὴ νὰ τραγουδάῃ :

Ἂν θὲς νὰ πιῇς γλυκὸ κρασὶ
παπᾶ μου, κόπιασε καὶ σύ.
Μ' ἂν πιῇς, καὶ μοῦ γινῇς στουπί,
τὴ λειτουργιά, ποιός θὰ τὴν πῇ ;

Ἦτανε ὁ Λόουλες ποὺ ξεφώνιζε μεθυσμένος ἀνεβαίνοντας τὰ σκαλιά.

Ὁ Ντὶκ σάστισε, καὶ στὸ μεταξὺ ὁ κατάσκοπος γίνηκε ἄφαντος.

Ὅταν ὁ νεαρὸς Σέλτον κατάλαβε πῶς ὁ Λόουλες βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, χύμηξε στὸ διάδρομο, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε δυνατά.

— Τί ἔκανες ; τοῦ εἶπε. Αὐτὸ εἶναι κτηνωδία, καὶ εἶναι χειρότερο κι' ἀπὸ τὴν προδοσία. Θὰ χαθοῦμε κι' οἱ δύο.

Μὰ ὁ Λόουλες γελοῦσε ἀναίσθητα χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ διαδρόμου πετάχτηκε ὁ κατάσκοπος ἀπειλητικός. Ὁ Ντὶκ ἔπεσε πάνω του, τὸν ἔρριξε χάμω καὶ καθὼς ἦταν πιὸ δυνατός, σὲ λίγο τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο κάτω ἀπὸ τὸ γόνατό του, καὶ μὲ μιὰ βαθειὰ μαχαιριὰ τὸν ἄφισε νεκρό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

4

ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ

Ἐκυνηγοῦσε ἕνα λαγὸ
καὶ τὸν τσακώνει ὁ σκύλος
κι' ἀρχίζει πότε δαγκανιὲς
πότε φιλιὰ σὰν φίλος !

—Ἂν εἶσαι φίλος τάχατες
γιατὶ νὰ μὲ δαγκώνεις ;
κι' ἂν εἶσαι ὀχτρός, μὲ τὴν οὐρὰ
χαρὲς πιὰ μὴ μοῦ κάνεις.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Η ΥΑΙΝΑ, Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μιὰ νύχτα, ἐκεῖ πού, ὅπως συνήθως, ἡ ὕαινα ἔψαχνε νὰ βρεῖ τίποτε νὰ φάγῃ, σκόνταψε κι' ἔπεσε σ' ἕνα πολὺ βαθὺ λάκκο. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε δὲν κατάφερνε ν' ἀνέβῃ. Ἄρχισε τότες ἀπελπισμένη νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ζητάῃ βοήθεια. Ἄκουσε τὶς φωνὲς της γάϊδαρος καὶ τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ νὰ ἰδῇ τὶ εἶχε συμβεῖ. Μόλις εἶδε τὴν ὕαινα στὸ λάκκο συγκινήθηκε καὶ ἤθελε πολὺ νὰ τὴν σώσῃ. Φοβόταν ὅμως κιόλας μήπως τὸ ἄγριο θηρίο βγαίνοντας ἀπὸ τὸ λάκκο, τὸν κατασπάραζε. Καὶ τὴ σκέψη του αὐτὴ τῆς τὴν εἶπε μ' ὅλη του τὴν εἰλικρίνεια.

— Σ' ὁρκίζομαι ὄχι ! — ἄρχισεν ἐκείνη νὰ διαμαρτύρεται — ἄσε καὶ θὰ ἰδῆς.

Ὁ γάϊδαρος πείστηκε τότες καὶ γύρισε τὴ ράχη του πρὸς τὸ λάκκο κάθοντας στὰ πισινά του πόδια καὶ καὶ κρεμώντας τὴν οὐρά του πρὸς τὸν γκρεμό. Ἡ ὕαινα ἄνοιξεν ἀμέσως τὸ στόμα καὶ γαντζώθηκε ἀπὸ τὴν οὐρά του. Σὲ λίγο βρίσκονταν ἔξω. Ἀλλὰ δὲν καλοπρόφτασε νὰ βγῇ ποὺ χύμηξεν ἀμέσως νὰ τὸν φάῃ. Ὁ κακόμοιρος ἐκεῖνος τὰ εἶχε χαμένα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ, ποὺ γάσου καὶ παρουσιάζεται ἕνας ἐλέφαντας.

— Γιατὶ μαλώνετε ; τοὺς ρώτησε. Καλὰ ποὺ ἦλθα γιὰ νὰ σᾶς τὰ φτειάξω.

Ἡ ἐπέμβαση αὐτὴ δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν ὕαινα. Καμώθηκεν ὅμως τὴν εὐχαριστημένη, γιατὶ ἡ καταματωμένη ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν δοντιῶν της οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου δὲν τὴν ἄφηνε νὰ τὸν διαψεύσῃ ὁλότελα. Εἶπε μόνο πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ χωρὶς τὴ βοήθειά του καὶ πῶς καμιὰν ὑπόσχεση δὲν τοῦχε δώσει πῶς δὲν θὰ τὸν ἔτρωγε, ἀφοῦ ὁ προορισμὸς τῶν γαϊδάρων εἶναι νὰ τρώγωνται ἀπὸ τὶς ὕαινες.

Ὁ ἐλέφαντας χαμήλωσε τάφτιά του καὶ τὴν προβοσκίδα του καὶ εἶπε σκεφτικός :

— Πρέπει νὰ πειαθῶ μόνος μου ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σας ἔχει δίκιο. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δῶ καὶ τοὺς δυὸ σας μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ποῦ εἴσαστε πρὶν ἔλθω.

Ἡ ὕαινα πήδησε στὸ λάκκο ἀμέσως ἐλπίζοντας πῶς ὁ ἐλέφαντας θὰ πήγαινε μὲ τὸ μέρος της ἐπειδὴ ἦταν δυνατότερη ἀπὸ τὸ γάϊδαρο.

Καὶ ὁ γάϊδαρος πρόθυμα πῆρε τὴ στάση ποὺ εἶχε σὰν ἐπρόκειτο νὰ βοηθήσῃ τὴν ὕαινα ν' ἀνεβῇ.

Τότες ὁ ἐλέφαντας ποὺ εἶναι σοφὸ ζῶο εἶπε στὴν ὕαινα :

— Βρίσκεσαι πάλι μέσα στὸ λάκκο καὶ πολὺ ἀμφιβάλλω, ἂν θὰ μπορέσῃς νὰ βγῇς μονάχη. Μὰ ἂν ψοφήσῃς αὐτοῦ μέσα, σοῦ ἀξίζει.

Ἔπειτα στράφηκε στὸ γάϊδαρο.

—Ἐσύ, φτωχέ μου φίλε, τοῦ εἶπε νὰ φύγῃς τὸ ταχύτερο ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύεσαι ποτέ σου πιὰ στὰ λόγια ποὺ ὅπουλος ἐχθρὸς σοῦ τάζει στὴν ὥρα ποὺ σὲ χρειάζεται.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΕΠΤΑΝΗΣΙΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΜΕ ΠΟΙΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ

Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴν εὐχή μου παιδί μου, νὰ σᾶς βοηθήσῃ ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος νὰ κάνετε καλὸ ταξεῖδι ὡς τὸν Πειραιᾶ. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ σὲ ἀνεβάσῃ ὁ καπετάνιος στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ σὲ πάῃ στὴν Πλάκα, στὸ μπακάλικο τοῦ κὺρ Γιάννη, ποὺ ἐρχότανε τόσα χρόνια ἐδῶ καὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα σου τὸν μοῦστο μας.

Ἀκόμη πρόσεξε καὶ τοῦτο, νὰ εἶσαι πρόθυμο καὶ ἀκούραστο στὴ δουλειά, μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα νὰ ἔχῃς καθαρὰ τὰ χέρια σου.

Καλλίτερα νὰ γυρεύῃς ἀπὸ τὸν ἀφεντικό σου ἐκεῖνο ποὺ θέλεις, παρὰ νὰ τὸ παίρνῃς μόνος σου.

Στὸ μαγαζὶ σὰν σκουπίζεις τὸ πάτωμα καὶ βρίσκεις καμμιὰ πεντάρα νὰ τὴ δίνῃς στὰ χέρια τοῦ ἀφεντικοῦ σου.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, μιὰ γυναῖκα χήρα, ἀποχαιρετοῦσε στὴ παραλία τῆς Αἰγινας, τὸ δωδεκάχρονο παιδί της καὶ στὸ τέλος τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ φίλησε σταυρωτά.

Ὁ μικρὸς ποὺ φαινότανε πολὺ λυπημένος, μπαίνοντας στὸ καΐκι τῆς εἶπε μὲ φωνὴ τρεμάμενη : «Μανοῦλα νὰ μὴ ξεχάσῃς νὰ γράψῃς τοῦ ἀφεντικοῦ ἄμα γίνουν τὰ σῦκα μας νὰ μὲ στείλῃ 15 ἡμέρες ἐδῶ».

— Αὐτὸ νἀκούγεται γυιόκα μου, θὰ τὸ κάνω, ἔχουμε τώρα Ἀπρίλη, σὲ τρεῖς μῆνες θἀρθῆς καὶ θὰ φᾶς ὅσα θέλεις ἀπὸ τὶς συκιὲς ποὺ εἶναι στὸν αὐλόγερό μας.

Τὸ Αἰγινητάκι, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ἔδειξε μεγάλη προθυμία στὴ δουλειά του «μὰ τὸ εἶχε νοῦ καὶ κατὰ νοῦ» πότε θἀρχότανε τὸ γράμμα τῆς μητέρας του νὰ πάῃ στὸ νησί του γιὰ νὰ φάῃ τὰ σῦκα.

Ἅμα ὡρίμασαν τὰ σῦκα καὶ ἄρχισαν οἱ πουλιτάδες νὰ τὰ διαλαλοῦν στὸ δρόμο, ὁ μικρὸς ἀκούοντάς τους, ἐθυμόταν τὶς πέντε συκιές τους, ποὺ οἱ δυὸ ἔκαναν σῦκα μαντουλάρικα, ἡ ἄλλη βασιλικά, ἡ ἄλλη ζαχαράτα καὶ ἡ ἄλλη ὁλόμαυρα καὶ τοῦ τρέχανε τὰ σάλια καὶ κάθε μέρα ἐπερίμενε τὸν ταχυδρόμο νὰ φέρῃ στὸν ἀφεντικό του, τὸ γράμμα ἀπὸ τὴ μάννα του.

Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν, τὸ γράμμα δὲν ἐρχότανε καὶ ἡ στενοχώρια τοῦ μικροῦ ὅλο καὶ μεγάλωνε.

Μιὰ μέρα καθὼς πήγαινε πρωΐ πρωΐ τὰ ψώνια τοῦ ἀφεντικοῦ του ἀπὸ τὸ μαγαζὶ στὸ σπίτι, εἶδε ἕναν Κορυδαλλὸ ποὺ τόσο ἀφθονοῦν στὴν Αἴγινα καὶ τοὺς λένε ἐκεῖ Σκορδιαλλούς. Σὰν τὸν κύτταξε καλά, καλά, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴ λαχτάρα γιὰ τὰ σῦκα καὶ μὲ τὴ παιδική του ἀφέλεια, τοῦ φώναξε μὲ παράπονο στὴ προφορὰ τοῦ τόπου του :

— «Σκορδαλλέ, Σκορδαλλέ, νὰ πᾶς σύνταχα στ' ἂν Αἴγινα καὶ νὰ πῇς τῆς μάννας μου, πῶς ἐτσείνη μὲ τἀδέρφια μου τρῶνε τὰ σῦκα τὰ μαντουλάρικα καὶ τὰ ζαχαράτα, τσ' ἐγὼ στὴν ξενιτειὰ πίνω τῆς πριτσῆς ἐλαιᾶς τὸ φαρμάτσι».

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΜΑΚΡΙΝΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(Χαρισμένο στὸν μικρὸ Τηλ. Α. Καράκαλο ποὺ γεννήθηκε στὴν Πρατόρια τῆς Ν. Ἀφρικῆς).

Μικρό μου μακρινὸ παιδάκι
γεννήθηκες στὴν ξενιτειά
κι' ἐμεῖς ἐδῶ ρωτᾶμε τάχα
τί χρῶμα νάχῃ σου ἡ ματιά ;

Σὰν πῶς κουνᾶς τ' ἄλικα χείλια
πῶς νὰ γελᾶς καὶ πῶς νὰ κλαῖς ;
ὦ τί πικρὸ νὰ μὴν ἀκοῦμε
τὰ πρῶτα λόγια ποὺ θὰ λές. . .

Μικρό μου μακρινὸ παιδάκι
τῶν γονικῶν σου Ἥλιε χρυσὲ
πῶς νὰ τὸ κάνω νὰ μαζέψω
ὅλα τὰ λούλουδα γιὰ Σέ. . .

Καὶ τὶς εὐχές μου πῶς νὰ στείλω
βλέπω τὸ χάρτη καὶ ριγῶ,
πουλάκι τώρα θὰ τὶς κάνω
μ' ἕνα φτερούγισμα γοργὸ

νὰ ρθοῦν κοντὰ σὰν χελιδόνια
στὴν κούνια σου γιὰ νὰ πετᾶν,
καὶ νὰ σοῦ ποῦν στὴν ξανθὴ χώρα
χίλιες καρδιὲς γιὰ σὲ χτυπᾶν. . .

Μικρό μου μακρινὸ παιδάκι
ἕνα φιλὶ θερμὸ γιὰ Σέ.
Νὰ ζήσῃς Θέ μου χίλια χρόνια
τῶν γονικῶν σου Ἥλιε χρυσέ ! . .

ΛΙΛ. ΚΑΡΑΚ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔτσι, ἡ ἀτημελησία τοῦ συμμαθητή μας εἶναι ἡ παραφωνία ἀνάμεσα σὲ μιὰ τόσο ὡραῖα συντροφιά. Κι' αὐτοὶ οἱ μικροί μου ἀδερφοὶ ὁδηγημένοι σὰν ἀπ' τὸ ἔνστικτό τους ἀπομακρύνουνται ἀπὸ κεῖνον.

Δίχως νὰ ντραπεῖ τὸ παραμικρό, κάθεται στὸ οἰκογενειακὸ δεῖπνο, ἀπ' ὅπου ἀπουσιάζει ὁ πατέρας μου, ποὺ ἀσχολεῖται στοὺς ἀγρούς. Μὴ βλέποντας ἀπέναντί του, παρὰ ἕνα γέροντα καὶ γυναῖκες, ὁ καλός σου Μενεκράτης ἀλλάζει τρόπους· μιλάει μεγαλόφωνα—πρᾶγμα ποὺ θεωροῦμε σὰ δεῖγμα κακῆς ἀνατροφῆς, φλυαρεῖ γιὰ ὅ,τι δήποτε πρᾶγμα μπροστὰ στοὺς μεγαλύτερους, κάθεται μὲ σταυρωμένα ποδάρια, ἐγκωμιάζει τὸ βίο τῆς πόλης καὶ κατακρίνει τὴν ἔξοχή, ζητάει φαγώσιμα τὰ ὁποῖα δὲν βρίσκουνται στὸ τραπέζι· τέλος φέρνεται σὲ ὅλα σὰν κακοαναθρεμμένο παιδί. Προβλέπω ὅτι ἡ διαμονή του θὰ μᾶς εἶναι πολὺ λίγο εὐχάριστη καὶ ἀποφασίζω νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβει ὅτι οἱ τρόποι του δὲν μᾶς ἀρέσουν καθόλου.

—Ἐπιτέλους, τοῦ λέει μιὰ μέρα ὁ φίλος μου ποὺ μὲ πρόλαβε, ποιός σοῦ εἶπε νὰ ἔρθεις; Καὶ ἀφοῦ ἦρθες ποιός σὲ παρακάλεσε νὰ μείνεις, ἀφοῦ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; Σὲ κάθε κουβέντα σου δὲν παραλείπεις νὰ μᾶς πεῖς: «Ἄ, στοῦ Λεωκράτη περνούσαμε σπουδαῖα», «στοῦ Χαρίλαου εἴμασταν περίφημα».

Ὁ Μενεκράτης κοκκινίζει, σταυρώνει τὰ πόδια του, κατὰ τὴν κακή του συνήθεια καὶ λέει:

—Ὤ, ἦρθα... γιατὶ τὸ βρῆκα πρόχειρο, ὄχι γιατὶ μοῦ ἦταν εὐχάριστο...

— Καὶ γιατὶ δὲν πήγαινες στοῦ Δυκίδα; Θἄβρισκες δούλους ὅσους ἤθελες ἐκεῖ!

— Δὲν τὰ ἔχουμε καλά, πρὸς τὸ παρόν...

— Αἴ, ἀπὸ τώρα; φωνάζει γελῶντας ὁ Εὐφορίων. Κι' ἔλειψε λοιπὸν τόσο γρήγορα ἡ φιλία σας;

— Προσωρινὰ μόνο, ἀπαντάει ὁ Μενεκράτης, θὰ τὰ ξαναταιριάσουμε πάλι σὲ λίγο...

Γελοῦμε ὅλοι μαζί.

— Δὲ βρίσκω τίποτα τὸ διασκεδαστικό, λέει ὁ Μενεκράτης πειραγμένος. Γελᾶτε σὰ μωρὰ ἢ μᾶλλον σὰ χωριάτες...

Μὲ λύπη μου βλέπω, ὅτι ὁ συμμαθητής μου, ὅσο περισσότερο ἐξοικειώνεται μὲ τοὺς δικούς μου, τόσο πιὸ λίγο εὐγενικὰ φέρεται στὴ μητέρα μου, στὸν παποῦ μου καὶ στὴ Γλυκέρα. Μπρὸς στὸν πατέρα μου ὅμως τρέμει καὶ δείχνεται ταπεινότατος· ἀλλὰ μόλις βρεθεῖ μόνος μὲ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέροντες, γίνεται αὐθάδης καὶ δὲν σέβεται κανένα. Εἶναι σκληρὸς στὰ παιδιὰ καὶ σκληρὸς στὰ ζῶα· ὅσο περισσότερο τὸν βλέπω, τόσο πιὸ λίγο τὸν ἀγαπῶ. Πολλὲς φορὲς τοῦ ἔκανα παρατηρήσεις, Καὶ οἱ σχέσεις μας εἶναι περίπου ὅσο ἀνάμεσα στὸν Πυρρὸ καὶ στὸν Μελάνιο.

Ὡστόσο, σὲ λίγο ἀρχισε ὁ τρύγος. Ἀπὸ τὸ πρωῒ κι' ὅλας μπαίνουμε στὴ βοῖδάμαξα, φορτωμένοι μεγάλα κοφίνια· οἱ νέοι καὶ οἱ νέες τὰ βάζουν μέσα ἐκεῖ τραγουδῶντας τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀμπελουργοῦ... ὕστερα τὸ σκοπὸ τοῦ τρύγου. Σ'ὅλο τὸ διάστημα ποὺ μαζεύονται τὰ σταφύλια, δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδοῦν καὶ σχεδὸν νὰ χορεύουν καθὼς τὰ πατοῦσαν, μὲ γυμνὰ πόδια, στὰ πατητήρια. Ὁ Εὐφορίων ἔδειξε μεγάλη ἀπορία σὲ τοῦτο τὸ θέαμα. Θελήσαμε καὶ μεῖς νὰ πατήσουμε σταφύλια. Μονάχα ὁ Μενεκράτης δὲν ἤθελε νὰ μᾶς μιμηθεῖ. Τ' ἀπόγεμα στρώθηκε τραπέζι γιὰ τοὺς τρυγητές, ἔξω στὸ ὕπαιθρο. Καθήσανε στεφανωμένοι κληματόφυλλα. Ὕστερα ἀπ' τὸ συμπόσιο, παραδοθήκανε σὲ χίλια-δυὸ παιχνίδια καὶ πήραμε μέρος καὶ μεῖς μὲ μεγάλη χαρά. Οἱ ψυχαγωγίες αὐτές, ποὺ δὲν ἁρμόζανε νὰ γίνονται μέσα στὴν πόλη, δὲν ἐνοχλοῦσαν κανένα, ἐδῶ, στὴν ἐλευθερία τῶν ἀγρῶν. Μονάχα ὁ Μενεκράτης δὲν εὐχαριστιόταν ἀπ' αὐτά. Ποτὲς ἄλλοτες δὲν εἴδαμε τόσο δύστροπο σύντροφο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'
Η ΜΙΚΡΗ ΝΕΑΙΡΑ

Ὁ φίλος μου Θεαγένης, τόσο δυνατός, τόσο τολμηρός, ὥστε νὰ φαίνεται κάποτες λίγο ἀπότομος, ἦταν ὡστόσο γλυκύτατος στὴ συντροφιά του μὲ τὰ παιδιά. Οἱ μικροί ἀδελφοί μου τρελλαίνονταν γι' αὐτόν, πάντοτε κολλοῦσαν πάνω του, τὸν προσκαλοῦσαν στὰ παιχνίδια τους, τοῦ ἐμπιστεύονταν ὅλα τους τὰ σχέδια. Πολὺ ταχτικὰ τοῦ ζητοῦσαν τὴ συνδρομή του, ἄλλοτες γιὰ νὰ τοὺς φτιάξει αὐλοὺς μὲ καλάμια κι' ἄλλοτες πάλι γιὰ νὰ τοὺς χτίσει κανένα σπιτάκι μὲ κλαδιά, λάσπη καὶ ἄμμο. Ἀλλ' ὅ,τι προπαντὸς τοῦ ἀνέβαζε τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας μου, ἦταν ἡ καλωσύνη του γιὰ τὴ μικρὴ Νέαιρα, μόλις τριῶν χρονῶν. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ διασκεδάσει. Ἦταν πολὺ χαϊδεμένη καὶ τῆς ἄρεσε νὰ τὴν κρατοῦν στὴν ἀγκαλιά. Ἀγαποῦσα κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπημένη μικροῦλα, ἀλλὰ συχνὰ μὲ νευρίαζαν τὰ παιδικά της κλάμματα, ἡ μητέρα μου μὲ μάλλωνε, γιατὶ εἴμουνα πολὺ εὐερέθιστος καὶ δὲν μποροῦσα νὰ παίζω, ὅπως κι' ὁ Θεαγένης, μὲ τὰ μικρότερά μου ἀδέρφια. Μὲ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς πάρω μαζί μου—τοὺς ἔλεγα συχνὰ παραμύθια γιὰ κάτι φανταστικὲς πολιτεῖες—κι' ἐνῶ μὲ φανταχτερὰ χρώματα τοὺς περιέγραφα τὶς φανταστικὲς ἐκεῖνες χῶρες, ἀρνιόμουνα σκληρὰ νὰ τοὺς παραλάβω μαζί μου.

— Εἶστε πολὺ μικροί. Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω ἐκεῖ πέρα; τοὺς ρωτοῦσα.

— Ἀλλὰ θὰ μεγαλώσουμε καὶ μεῖς, μοῦ ἀπαντοῦσαν.

—Ἄ, πάντοτε θὰ εἶστε μικρότεροί μου. Τὰ παιδιὰ εἶναι ἐνοχλητικὰ· φωνάζουν, κλαῖνε, εἶναι λαίμαργα, ἀμέσως γίνονται βαρετὰ ὄχι δὲν πρέπει.

—Ὤ, Πρόα! Πάρε μας! Φωνάζανε μ' ἀπόγνωση... Θὰ εἴμαστε φρόνιμοι... Δὲ θα φοβοῦμαστε, δὲ θὰ μᾶς μέλλει γιὰ φαΐ, οὔτε γιὰ τίποτα... Πάρε μας!

—Ὄχι, ὄχι, δὲ θέλω ἄλλον ἀπὸ τὸ Θεαγένη!

— Αἴ, τότε θὰ μᾶς πάρει ἐκεῖνος, λέγανε μὲ πεποίθηση.

Καὶ παίρνοντας θάρρος, τρέχανε νὰ ἐμπιστευθοῦνε τὰ σχεδιαζόμενα στὸ φίλο μου...

Ὅση καλωσύνη εἶχε γι' αὐτὰ ὁ Θεαγένης, τόσο σκληρὰ τοὺς φερνότανε ὁ ἐλεεινὸς Μενεκράτης. Ὁ δυστυχισμένος, νόμιζες ὅτι δοκίμαζε ἄφθαστη εὐχαρίστηση μὲ τὸ νὰ τυραννεῖ τοὺς ἀδύνατους, τοὺς δούλους, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ζῶα. Πόσες φορὲς δὲν εἶδα νὰ σφίγγει κρυφὰ τὴν οὐρὰ τοῦ Πυρροῦ, νὰ βρέχει μὲ κρύο νερὸ τὸ γάτο, νὰ τραβᾶ τὰ μαλλιὰ τῆς Νέαιρας, ἢ νὰ σπάνει τὰ μικρὰ ἀγαλματάκια τῶν μικρῶν ἀδερφῶν μου, ποὺ τοὺς ἔφτιανε ἡ Γλυκέρα. Στὴν καρδιὰ ὅλων μας, ὑπῆρχε ἕνα κατακάθι πικρίας γι' αὐτόν. Ἀκόμα κι' οἱ χωριάτες τὸν μισοῦσαν, γιατὶ ἔδειχνε καὶ σ' αὐτοὺς στάση τραχειὰ καὶ ἀλαζονική. Στὴ Γλυκέρα φερνόταν πικρὰ καὶ προσβλητικά.

— Πρόσεχε λοιπόν! τοῦ λέω κάποια μέρα ποὺ ἦταν ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα ἀγροτικὸ κάθισμα, ἐνῶ ἡ Γλυκέρα ἦταν ὀρθή. Σήκω καὶ κάμε γρήγορα!

— Καὶ γιατί;

— Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μένουμε καθισμένοι, ὅταν μπροστά μας στέκουνται γυναῖκες.

— Πφ! Γυναῖκα κι' ἡ Γλυκέρα, ποὺ ξενοδουλεύει γιὰ νὰ ζήσει, εἶπε περιφρονητικά.

Μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν ἔρριξα κάτω ἀπ' τὸ κάθισμα.

— Τί σοῦ ἔκανα; μοῦ λέει κλαίγοντας. Μὲ χτύπησες στὸ χέρι ποὺ μὲ πονεῖ. Θὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα σου!

— Σοῦ πονεῖ τὸ χέρι λοιπόν; Καὶ ἀπὸ πότε;

—Ἀπὸ καιρό... Μοῦ πόνεσε ἀπὸ μικρὸς καὶ ἀπὸ τότες δὲν εἶμαι γερὸς σὰν τοὺς ἄλλους...

— Καινούργια ἀρρώστια κι' αὐτή, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ σοῦ ἔρχονται πάντοτε στὴν περίσταση...

Καὶ τοῦ γύρισα τὴν πλάτη.

Ἀλλὰ εἴμουνα βέβαιος, ὅτι ὅποτε δὲν εἴμασταν ἐκεῖ, φερνόταν βάναυσα στὴ Γλυκέρα, ἂν καὶ αὐτὴ ποτέ της δὲν παραπονέθηκε.. Στὸν παποῦ μου δὲν εἶχε καὶ τὸν πιὸ μικρὸ σεβασμό.

— Οἱ γέροι εἶναι ξαναμωραμένοι, ἔλεγε περιφρονητικά.

Θύμωνα καὶ ἀναγκαζόμουν νὰ τοῦ κλείνω τὸ στόμα μὲ τὴ γροθιά μου. Μάταια περίμενα νὰ μοῦ τὴν ἀνταποδώσει καμμιὰ φορά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φοβόταν θανάσιμα ἦταν τὸ νερό. Εἴτε γιὰ νὰ πλυθεῖ, εἴτε γιὰ νὰ κολυμπήσει ἔδειχνε ἀνάλογη στάση μὲ τοῦ Μελάνιου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βρέξει τὶς πατοῦσες του μὲ κανέναν τρόπο. Γι' αὐτὸ ἔβρισκε χαριτωμένο τὸ παιχνίδι ποὺ ἔκανε στὸ δυστυχισμένο ζωντανό, νὰ τὸν κρατάει κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ βρύση καὶ νὰ τὸν μουσκεύει ὁλάκερη ὥρα. Εὐτυχῶς ὁ Μελάνιος δὲν στερούνταν ἀμυντικῶν μέσων καὶ τὰ νύχια του — ὕστερα ἀπὸ ἕνα γερὸ μούσκεμα — χαραχθήκανε κατὰ μῆκος τοῦ προσώπου του καὶ παρὰ λίγο νὰ τὸν τυφλώσει. Κανείς μας δὲν τὸν λυπήθηκε γιὰ τὸ πάθημά του, ἐκτὸς τῆς μητέρας μου καὶ τῆς Γλυκέρας, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ δέσουν τὸ τραῦμα· ἀλλ' ἐμεῖς σὰ νάμασταν σύμφωνοι ξεφωνήσαμε μὲ κακεντρέχεια:

— Καλὰ νὰ τοῦ κάνει. Γιατὶ τὸ βασανίζεις;

— Εἶστε ὅλοι κακοί, φώναξε κλαίγοντας. Τὸ ἴδιο ἀξίζετε ἐσεῖς κι' ὁ καταραμένος σας γάτος...

Καὶ μεῖς γελούσαμε, ἀναίσθητοι ἀπ' τὸ πάθημά του.

Αὐτὰ καὶ κάτι ἄλλα παρόμοια, ἡ μικρή μας Νέαιρα, εἶχε πέσει λίγο διάστημα σὲ ὑπερβολικὸ φόβο Ἀπελπισμένη ἡ Φαιδίμη, μᾶς παρακαλοῦσε νὰ μὴν ἀφήνουμε τὸ Μενεκράτη μοναχὸ κοντά της. Ἔτσι παραμέναμε ἄγρυπνοι φύλακες· παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως κατάφερε νὰ νικήσει μὲ τὴν πανουργία του. Κάποια μέρα παραξενευτήκαμε βλέποντας τὴ Νέαιρα νὰ τρώει μὲ λαιμαργία τὸ φαΐ της. Ἡ μητέρα μου τὴ μάλωσε μὲ τὸ γλυκό της τρόπο, ἀλλὰ ἡ μικροῦλα δείχνοντας τὸ Μενεκράτη, εἶπε:

— Σὰ ἐκεῖνο... Νά... σὰ τὸ Μενεκράτη...

Ὅλοι γελάσαμε τότες, γιατὶ ὁ υἱός τοῦ Πασίωνα ἦταν πασίγνωστος γιὰ τὴ λαιμαργία του. Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Μενεκράτης, ἔγινε κατακόκκινος κι' ἔρριξε φαρμακερὸ βλέμμα ἐνάντια στὴ δυστυχισμένη μικρή. Τὸ ἴδιο βράδυ, κάτω ἀπὸ ἐξαίσιο φεγγαρόφωτο, καθήσαμε ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν παποῦ μου, ποὺ μᾶς διηγότανε θαυμάσιες περιπέτειες τῆς ζωῆς του, ὅταν σπαραχτικὲς φωνές, μᾶς πάγωσαν τὰ αἵμα.

—Ἡ Νέαιρα! ξεφώνησε ἡ μητέρα μου τρομαγμένη. Ἡ φωνὴ τῆς Νέαιρας!

Ὥρμησε πρὸς τὸ σπίτι. Τὴν ἀκολουθήσαμε ὅλοι τρέχοντας. Μπήκαμε στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόταν καὶ τὴ βλέπουμε μὲ ὁλάνοιχτα μάτια, νὰ σπαράζει ἀπὸ ἀδάσταχτο τρόμο. Μέσα στὸ μισόφωτο, διακρινότανε ἕνα εἶδος τεράστιου φαντάσματος ποὺ ἔρριχνε πύρινα βλέμματα. Καὶ μεῖς ἀκόμα τὰ σαστίσαμε. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου ὁρμάει πάνω του, τὸ πιάνει, τὸ γδύνει καὶ μᾶς ξεσκεπάζει τὸν ἄθλιο Μενεκράτη, ποὺ κρατοῦσε φανὸ καὶ διεύθυνε τὶς ἀκτῖνες ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ χλωμὸ προσωπεῖο...

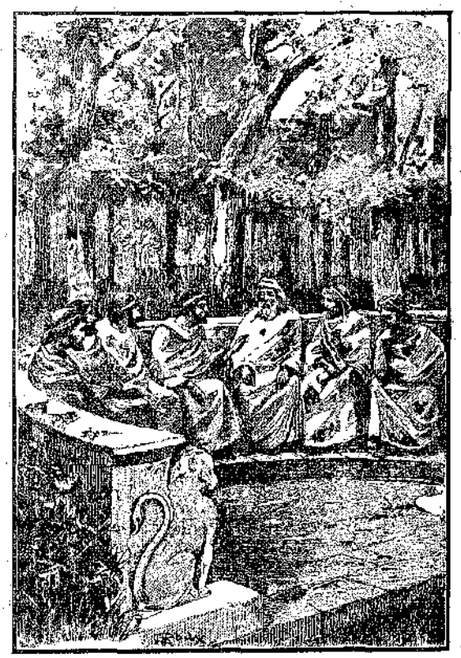

Ὁ Πλάτων καὶ οἱ μαθηταί του ἐκάθησαν στὶς ἔδρες (Σελ. 106 στ. α').

Τὸ παλιόπαιδο γονατίζει, ἱκετεύει τὸν πατέρα μου νὰ τὸν λυπηθεῖ, λέει πῶς ἤθελε νὰ κάνει κάτι ἀστεῖο καὶ παραμιλοῦσε ἐλπίζοντας νὰ τὸν συγχωρέσει. Ἐκεῖνος ὅμως, θυμωμένος τὸν πετάει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι γυρίζει κοντὰ στὴ μικροῦλα καὶ τῆς δίνει τὰ πιὸ γλυκὰ ὀνόματα γιὰ νὰ τὴ συνεφέρει. Μάταια ὅμως. Ἡ Νέαιρά μας δὲν συνέρχεται ἀπὸ τὴν τρομακτική της ἀναισθησία. Κλαῖμε. Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπόγνωση πλημμυρίζει τὸ ἥσυχο σπιτάκι μας. Ἡ μητέρα μου εἶναι τέλεια ἀπελπισμένη. Ἡ Γλυκέρα, χύνει ἄφθονα δάκρυα. Ἡ νύχτα περνάει γεμάτη ἀγωνία καὶ κάθε στιγμὴ νομίζουμε πῶς θὰ ξεψυχήσει. Τέλος, κοντὰ τὴν αὐγή, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε πιά, ἡ Νέαιρα, στενάζοντας βαθειά, γέρνει τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο τῆς μητέρας μου καὶ ἀποκοιμιέται βαθειά...

Ὁ πατέρας μου βγαίνει τότες, ψάχνει γιὰ τὸ Μενεκράτη, ποὺ κρύβεται καὶ τρέμει στὴν ἐμφάνισή του.

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ! τοῦ λέει ὁ Νικίας μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ καταλύπησες. Νὰ εὐχαριστεῖς τοὺς θεοὺς ποὺ δὲν εἶχε φοβερὰ ἐπακόλουθα τὸ ἔγκλημά σου... Ὡς τώρα ποτέ μου δὲν ἔκλεισα τὴν πόρτα σὲ ξένους... Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ κάνω. Κύτταξε νὰ μὴ ξαναφανεῖς στὰ μάτια μου. Ὁ πατέρας γνέφει στὶς δοῦλες μας, ποὺ τοῦ φέρνουν τρόφιμα νὰ ἔχει γιὰ τὸ δρόμο· ἀνοίγεται ἡ πόρτα, τὸν διώχνομε.

Καὶ δίχως νὰ βγάλει λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του, δίχως καὶ νὰ παρακαλέσει συγγνώμη, παίρνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Θλιβερὸ συναίσθημα μᾶς πλημμυρίζει, ἐνῶ περιστοιχίζουμε τὸν πατέρα μου καὶ βλέπουμε τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἐνόχου.

Δὲν εἶχε προχωρήσει ἑκατὸ βήματα, ὅταν γυρίζοντας ἄξαφνα μᾶς πρότεινε τὴ γροθιά του. Κανείς μας δὲ γέλασε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες βρήκαμε πάλι τὴν παλιά μας ἡσυχία. Ἡ Νέαιρα ἔγινε καλά, μὰ γιὰ πολὺ ἄκόμα καιρὸ τρόμαζε μὲ τὸ παραμικρό. Ἔτσι, ἡ μέρα ποὺ θὰ ἐπιστρέφαμε γιὰ τὸ σχολεῖο ζύγωνε. Ἕνα πρωΐ σηκωθήκαμε ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Ἡ μητέρα μου κι' ὁ παπούς μου ἔβαλαν τὸ χέρι τους στὰ κεφάλια μας καὶ μᾶς εὐλόγησαν. Ὕστερα μᾶς σφίξανε στὴν ἀγκαλιά τους. Ἀνεβήκαμε πάνω στ' ἁμάξι ποὺ τὸ ἔσερναν τὰ μεγάλα μας βώδια καὶ διευθυνθήκαμε γιὰ τὴν πόλη τῆς Παλλάδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'
ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Καὶ οἱ τρεῖς ἐπιστρέφαμε στὴν Ἀθήνα, γεμᾶτοι ὑγεία καὶ πεποίθηση γιὰ τὶς μελλοντικές μας νίκες στοὺς ἀγῶνες καὶ στὰ μαθήματα. Ὁ πατέρας μ.υ μᾶς εἶχε διδάξει σ'ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἕνα σωρὸ χρήσιμα παραγγέλματα. Ἡ βαθειὰ εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρα τοῦ Θεαγένη, ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγαθότητά του, ἡ θλιβερή του ὀρφανία καὶ ἡ ἀδελφικὴ του φιλία γιὰ μένα, ἔκαναν ν' ἀποκτήσει τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη τῆς οἰκογενείας μου. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς τὸν θεωροῦσανε γιὰ παιδί τους. Ἀλλὰ ἂν ὁ Θεαγένης εἶχε κερδίσει τὶς καρδιὲς ὅλων, τί νὰ πῶ γιὰ τὸν Εὐφορίονα; Γι' αὐτὸν εἶχε δημιουργηθεῖ ἕνα εἶδος λατρείας. Πῶς νὰ περιγράψω τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὶς ἀφοσιώσεις, ποὺ κέρδιζε αὐτὸ τὸ προνομιοῦχο πλᾶσμα ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσε; Ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιάσεις, χωρὶς νὰ νοιώσεις γι' αὐτὸν ἕνα εἶδος θρησκευτικῆς ἀγάπης. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τάχα ποτὲς ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του κανένα πρόσωπο ἢ πρᾶγμα; Δὲ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω! Αὐτὸς περιορίστηκε νὰ λατρεύεται σὰ θεός, ὄχι γιὰ ν' ἀγαπᾶ ὁ ἴδιος· ὑπάκουε νωχελικὰ στὴ μοῖρα του. Θὰ τὸ πιστέψετε; Μονάχα ὁ συγκαταβατικὸς παπούς μου, ἔδειχνε κάποια ἀντίσταση στὸ γενικὸ ρεῦμα· ὄχι γιατὶ δὲν τὸν θαύμαζε ἢ γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τιμήσει τὴν ἀδιαφιλονίκητη χάρη του... Ἀργότερα ὁ καλός μου παπούς μοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους ποὺ εἶχε, νὰ κρατάει ἀπέναντί του αὐτὴ τὴ στάση. Ἦταν ἀκριβῶς γιατὶ φοβόταν ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς θαυμασμὸς ποὺ τοῦ δειχνόταν ἀπ' ὅλους μας μὴν τὸν κάνει νὰ ξεχάσει τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχε στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὴν πατρίδα του.

Κι' ὅμως... ἀνάμεσα στὰ λόγια τοῦ παποῦ μου, ἔνιωθα τὴν ὑπέρτατη, μὰ κρυφή του ἀγάπη, γιὰ τὸν θαυμάσιο φίλο μου. Μὲ τὴν ἔναρξι τῶν μαθημάτων, ὁ Λύσης μᾶς ἀπάγγειλε σύντομο λόγο. Μᾶς θύμισε ὅτι σιγά, σιγὰ ἀρχίσαμε νὰ γινόμαστε ἄντρες, ὅτι καθῆκον μας εἶναι νὰ γίνουμε ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς μας. Πρόστεσε δὲ καὶ τὸν ἀπαραίτητο ἐπίλογο, τὸ θεμελειῶδες ἄρθρο τῆς Ἀθηναϊκῆς Πολιτείας: δὲν εἴμαστε μεμονωμένα ἄτομα, ἀλλὰ μέλη ἀδιαιρέτου συνόλου, τῆς πατρίδας.

Τὸ πρῶτο μάθημα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διδαχθοῦμε ἦταν ἡ γεωμετρία· κι' ἐγὼ σηκώθηκα πρῶτος σ' αὐτό. Εἴμουνα ἕτοιμος γιὰ τὴν ἐξέταση καὶ εἶχα πρόσφατα στὴ μνήμη μου τὸ πρῶτο βιβλίο τοῦ Εὐκλείδη, σὰ νὰ μὴν εἶχα ἀφίσει τὸ σχολεῖο οὔτε μιὰ ὥρα. Γιατὶ ὁ πατέρας μου, χωρὶς ποτὲ νὰ μᾶς ἀναγκάσει γι' αὐτό, μᾶς δίδασκε στὴν ἔξοχή, ὅλ' αὐτὰ ποὺ θὰ μαθαίναμε τώρα στὸ σχολεῖο. Ὁ Λύσης μὲ ρωτᾶ, μοῦ στήνει παγίδες κι' ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ μὲ λεπτομέρειες. Ὁ δάσκαλος κουνάει τὸ κεφάλι του εὐχαριστημένος καὶ χαμογελάει ἐγκάρδια.

— Πάρε τὸ διαβήτη σου, μοῦ λέει ὁ Λύσης· θὰ ἐπιχειρήσουμε νέα ἀπόδειξι.

Τὸ διαβήτη μου; Ποῦ νὰ εἶναι; Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται. Κινδυνεύω νὰ ἐπιπληχτῶ στὴν καλλίτερη στιγμή. Ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ μεγάλα ἐλαττώματά μου, εἶναι ἡ ἀταξία... Περνῶ τὴ ζωή μου στὸ νὰ χάνω τὰ πράγματά μου.

Ὁ Λύσης βλέπει τὴ στενοχώρια μου καὶ μαντεύει τὴν ἀφορμή της· ἀλλὰ ὁ θαυμάσιος δάσκαλός μου δὲ θέλει νὰ μὲ μαλλώσει ἀπ' τὴν πρώτη κι' ὅλας μέρα, ἀκριβῶς τή στιγμὴ ποὺ τὸν εἶχα εὐχαριστήσει· ὡστόσο πρέπει νὰ κάνει τὸ καθῆκον του.

— Εἶναι δυνατό, Πρόα; εἶπε. Ἔχασες τὸ διαβήτη σου; Τόσο γρήγορα; Ἀκόμα δὲν ἤρθες κι' ἔχασες τὸ σάκο σου;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οὔτε κἂν εἶχα σκεφτεῖ τὸ σάκο μου! Ἡ ντροπὴ μὲ πλημμυρίζει. Ψάχνω κάτω ἀπὸ τὰ θρανία, ρωτῶ, ζητάω τὴν ἄδεια νὰ πάω νὰ τὸν γυρέψω στὴν αἴθουσα, ἐκεῖ ποὺ κάναμε μάθημα τὶς βροχερὲς μέρες. Μάταια. Ὁ σάκος μου δὲ βρίσκεται πουθενά. Κι' εἶναι ἐνθύμιο τῆς μητέρας. Πόσο εἶμαι ἔνοχος... Μὲ μεγάλη δυσκολία κρατῶ τὰ δάκρυά μου. Ἄξαφνα ὅμως, δυνατὴ φωνὴ ἀκούγεται: Νά ποῦ εἶναι ὁ σάκος σου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μενεκράτη, ποὺ μὲ κοιτάζει μὲ μάτια γεμᾶτα φλόγινο μῖσος. Ἦταν κρεμασμένος σ' ἕνα καρφὶ στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ τοίχου. Πάνω στὴν ταραχή μου δὲν τὸν εἶχα προσέξει. Χαρούμενος τὸν ἁρπάζω καὶ ἀρχίζω νὰ τὸν λύνω. Ἀλλὰ τί ἀλλόκοτο σχῆμα εἶχε ὁ σάκος μου σήμερα! Οἱ γωνίες του εἶχαν ἐξαφανιστεῖ. Καὶ νιώθω κάτω ἀπ' τὰ δάχτυλά μου ἀκανόνιστο ἀντικείμενο ἄγνωστης μορφῆς. Δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Περίεργος βάζω τὸ χέρι μου στὸ σάκο καὶ τὸ τραβῶ. Καὶ τότες ἡ κατάπληξη ὅλων γέμισε ἠλεκτρισμένη σιωπὴ τὴ μαθητικὴ συντροφιά. Τὸ παράξενο ἀντικείμενο ἦταν ὁ Ποσειδώνας τοῦ Λεωκράτη!

Οἱ πρῶτες στιγμὲς περάσανε ἀνυπόμονα· ἔπειτα γέμισα ἀπὸ ἀδάστακτη χαρά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΚΑΘΑΠΕΡ

Κάποτε δυὸ ἄνθρωποι τοῦ Λαοῦ καθὼς λογομαχοῦσαν, τὰ χοντρύνανε καὶ στὸ τέλος φεύγοντας ὁ ἕνας πέταξε τ' ἄλλουνοῦ περιφρονητικὰ τοῦτα τὰ λόγια:

—Ἄ! νὰ χαθῆς παληὸ καθάπερ.

Ὁ ἄλλος τὸ πῆρε γιὰ μεγάλη βρισιά, ἔτρεξε σὲ δικηγόρο καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κάνη καταγγελία.

Στὸ δικαστήριο ρώτησαν τὸν μηνυτή:

— Πῶς σ' ἔβρισε ὁ κατηγορούμενος;

— Μὲ εἶπε παληοκαθάπερ.

Ὁ Δικαστὴς σὰν τἄκουσε χαμογέλασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως σοῦ εἶπε καὶ τίποτ' ἄλλο; γιατὶ τὸ καθάπερ δὲν εἶναι βρισιά.

— Τί λὲς κύριε Δικαστή, ἐγὼ ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια ἀκούω νὰ ψέλνουν κάθε Μεγ. Βδομάδα στὴν Ἐκκλησία «σὺ φίλημα σοῦ δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας...»

Λοιπὸν καθάπερ εἶναι ὁ Ἰούδας καὶ ὄχι ἐγώ!

ΘΗΕΡ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΪΔΟΚΟΣΜΟ

ΣΤΟ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

— Θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ κατέβω στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας — εἶπε ὁ Νάκης μέσα του, καθὼς τραβοῦσε κουπὶ στὰ ρηχὰ κοντὰ στὸ ἀκρογιάλι — πρέπει νἆναι γεμάτος ἀπὸ παράξενα κι' ὄμορφα πράματα. Αὐτὸ πολὺ θὰ μὲ βοηθοῦσε στὸ μάθημά μου τῆς Φυσικῆς.

— Καλά, γιατὶ δὲν πᾶς τότε; ρώτησε ξαφνικὰ μιὰ νύμφη τῆς θάλασσας, ποὺ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ ὁ Νάκης εἶχε καθήσει ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Νάκης σήκωσε τὴ ματιά του στὸ μεγάλο βράχο, νὰ δῆ ποιὸς μίλησε. Σὰν εἶδε τὴ νεράϊδα, κράτησε τὰ κουπιά του, ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος της καὶ κάθησε.

—Ἕνας λόγος γι' αὐτό, εἶναι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἀναπνοὴ μέσα στὸ νερὸ — ἀποκρίθη.

— Καλά, γιατὶ δὲν μπορεῖς; ξαναρώτησε ἡ νεράϊδα.

— Γιατὶ ὅταν ἀναπνέω μέσα στὸ νερό, τὸ νερὸ μπαίνει στὰ πνεμόνια μου, λέει ἡ μητέρα, καὶ πρέπει νἄχω στὰ πνεμόνια μου ἀέρα γιὰ νὰ ζήσω. Ἐνῶ τὸ ψάρι, ὅταν παίρνει ἀναπνοὴ μέσα στὸ νερό, ὅλο τὸ νερὸ ποὺ θὰ ρουφήξη ξαναβγαίνει ἀπὸ τὰ σπάραχνά του, ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά του.

Ἡ νεράϊδα γέλασε.

— Εἶσαι ἕνα ἔξυπνο παληκαράκι — εἶπε. Ὅμως μπορεῖς ν' ἀναπνέης μέσα στὸ νερό, φτάνει νὰ σὲ πάρη μαζί της ἐκεῖ κάτω μιὰ νεράϊδα. Ἂν δοκιμάσης μονάχος σου, θὰ πνιγῆς.

— Θέλετε νὰ μὲ πάρετε σεῖς; — ρώτησε ὁ Νάκης μ' εὐγένεια. — Θἄθελα νὰ πάω, ἂν μποροῦσε νἄρθη καὶ ἡ Λίνα μαζί.

— Μπορεῖς νὰ τὴ ρωτήσης — εἶπε ἡ νεράϊδα, καθὼς ταχτοποιοῦσε κάποιες τοῦφες ἀπὸ φύκια χωμένα στὰ μαλλιά της — ἐμεῖς οἱ νεράϊδες ἀγαπᾶμε πολὺ τὰ καλὰ παιδιά.

Ὁ Νάκης βγῆκε στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴ Λίνα, ποὺ τσαλαβουτοῦσε τὰ πόδια της στὸν ἀφρό.

—Ἄ, τί χαρά! φώναξε ἡ Λίνα, ὅταν ὁ ἀδερφός της τῆς διηγήθηκε ὅ,τι τοῦ εἶπε ἡ νεράϊδα. Καὶ τά δυὸ παιδιὰ μαζὶ ἐγύρισαν κοντά της.

— Δόστε μου τὰ χέρια σας — εἶπε ἡ νεράϊδα στὰ παιδιά, ἀρχινώντας νὰ κολυμπάη στ' ἀνοιχτὰ γιὰ τὰ βαθειὰ νερὰ — καὶ κάνετέ μου τὴ χάρη νὰ μὴ φοβηθῆτε.

Καθὼς μιλοῦσε, πῆρε μιὰ γρήγορη βουτιὰ μέσ' στὸ κῦμα, σέρνοντας καὶ τοὺς δυὸ μαζί της. Τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν ἀναπνοὴ καθὼς τὸ κρύο νερὸ ἔκλεισε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, γρήγορα ὅμως ἄρχισαν νὰ συνηθίζουν σ' αὐτό. Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσαν νὰ βλέπουν πολὺ καλὰ στὸ θαμπὸ φῶς, μὰ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν παράξενα σχήματα νὰ πλένε τριγύρω τους.

Κάποτε ἡ νεράϊδα τὰ τράβηξε πίσω ἀπὸ μιὰ κοράλλινη κολόνα.

— Προσέχετε αὐτὸν τὸν καρχαρία — φώναξε σκύβοντας κοντὰ στὴν κολόνα, ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἔκαναν τὸ ἴδιο. — Αὐτὸ εἶν' ἕνα θαλασσινὸ πλᾶσμα, ποὺ πολὺ τὸ φοβᾶμαι, εἶναι ἕνα χτῆνος ὕπουλο.

—Ἄς σταθοῦμε δῶ — τοὺς σύστησε σὲ λίγο. — Πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σκοπό, πρὶν μπορέσω νὰ προχωρήσω βαθύτερα μὲ ἀνθρώπινα πλάσματα

Ἔβαλε τὰ χέρια της στὸ στόμα καὶ κάλεσε:

—Ὄου-ζι! Ὄου-ζι! Ἄντη, Ἄντη!*

Τὰ παιδιὰ ἀναπηδῆσαν καθὼς παρουσιάστηκε ἡ «θείτσα», γιατὶ πρόσμεναν νὰ ἰδοῦν τ' ὀλιγότερο μιὰ διασκεδαστικὴ γρηὰ κυρία μὲ τὰ γυαλιά της, κι' ἀντὶς εἶδαν ἕνα ψάρι ποὺ τὸ παράξενο παρουσιαστικό του τἄκανε νὰ χαμογελάσουν.

—Ἡ Ἄντου εἶναι ἐπὶ τῆς ὁποδοχῆς, γιατὶ εἶναι τὸ μόνο ψάρι μὲ χέρια — ἐξήγησε ἡ νεράϊδα. — Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι ***Αντεννάριους Πίκτους***,** ἀλλὰ γιὰ συντομία τὴ φωνάζουμε Ἄντη.

— Δὲν εἶμαι καλλονή, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια — παρατήρησε τὸ ψάρι — ἔχω ὅμως καλὴ καρδιά. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ γιὰ κάποιον.

— Αὐτὸ εἶν' ἀρκετό, κυρία Πίκτου — τὴν παρηγόρησε ἡ Λίνα. Ἡ μαμά σύχνὰ μᾶς λέει πὼς τὸ πρόσωπο δὲν ἔχει νὰ κάνη, ἄμα ἡ καρδιὰ εἶναι καλή.

—Ἄ, τῆς Ἄντης ἡ καρδιὰ εἶναι πρώτης τάξεως — εἶπε ἡ νεράϊδα — τώρα ὅμως δόστε τὰ χέρια καὶ ἄς προχωρήσουμε. Θέλουμε νὰ ἐπισκεφοῦμε τοὺς ὑποβρύχιους κήπους τοῦ βυθοῦ.

Σὲ λίγες στιγμὲς τὰ παιδιὰ βρέθηκαν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ξεφώνησαν ἀπὸ χαρὰ στὴν ὁμορφιὰ ποὺ εἶχαν ὅλ' αὐτὰ τὰ θαυμαστὰ ποὺ εἶδαν. Ἦταν ἐκεῖ, μεγάλα κοραλλένια κάστρα τριανταφυλλιά, ἄσπρα καὶ κόκκινα. Ἀστρόψαρα, θαλασσινὰ λουλούδια, ἀλλόκοτα ψάρια σὲ γραφικὰ συμπλέγματα. Καὶ πάνου ἀπ' ὅλα κρέμονταν ἕν' ἀπαλό, νεραϊδένιο φῶς.

— Πῶς γίνεται τὸ φῶς αὐτό; ρώτησε ὁ Νάκης, ποὺ πάντα ἤθελε νὰ μαθαίνει.

— Δὲν τὸ συλλογίστηκα ποτὲ — εἶπε ἡ νεράϊδα — μὰ μπορεῖ νἄρχεται ἀπὸ τὰ ψάρια-λαμπιόνια* ποὺ βλέπετε κρεμασμένα τριγύρω.

Στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ σταμάτησαν λιγάκι, ν' ἀκούσουν τὴν ὀρχήστρα τῶν καβούρων βιολιτζήδων.

Ἡ νεράϊδα ἔγνεψε σ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς νἄρθη κοντά της κι' αὐτὸς πρόθυμος ἄρχισε νὰ τρέχη ἀντίθετα.

—Ὤ, μᾶς ἀφίνει! φώναξε ὁ Νάκης,

— Καθόλου — εἶπε ἡ νεράϊδα — ἀλλὰ σὰν θέλει νὰ τρέξη ἐμπρός, τραβάει κατὰ πίσω.

Κι' ἔβαλε τὰ γέλια μαζὶ μὲ τὰ παιδιά.

Ὅταν ὁ κάβουρας συμπλήρωσε τὸ γύρο του καὶ στάθηκε μπρὸς στὴ νεράϊδα, αὐτὴ τοῦ εἶπε πὼς θἄπρεπε νὰ τρατάρη τὰ παιδιὰ καὶ κεῖνος ἔκανε πάλι πίσω γιὰ νὰ τοὺς φέρη κάτι.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μείνετε δῶ κι' ἐγὼ πάω νὰ δώσω ἀναφορὰ πὼς ξαναγύρισα — εἶπε ἡ νεράϊδα κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Λίνα κάθησε ὑπάκουη σ' ἕναν ἴσιο βράχο, ὁ Νάκης ὅμως πάντα ἀνυπόμονος καὶ περίεργος τράβηξε πιὸ πέρα γιὰ νὰ βρῆ ἀχινοὺς καὶ νὰ ψαχουλέψη τ' ἀστρόψαρα ποὺ κοίτονταν στὸν ἄμμο.

Θὰ ξέκοψε μακρύτερα ἀπ' ὅ,τι λογάριαζε, γιατὶ τώρα δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ ἀπὸ πιὸ δρόμο εἶχ' ἔρθει.

(Ἀκολουθεῖ)

* Σ.τ.μ. Ἄντη σ' ἀγγλικὰ λένε τὴ θεία.

** Antenarius Pictus εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ψάρια τῶν πιὸ βαθειῶν θαλασσινῶν στρωμάτων, ποὺ τὰ μεγάλα — σχετικὰ μὲ τὸ σῶμα του — πτερύγιά του μοιάζουν μὲ χέρια καὶ ποὺ παίρνει τὄνομά του ἀπὸ τὴν «ἀπτική» του κεραία (antenna).

* Σημ.τ.μετ. Στὰ μεγάλα βάθη ζοῦνε ψάρια μὲ περιεργότατη μορφὴ καὶ γενικὰ σωματικὴ κατασκευή, ὀφειλόμενη στὶς εἰδικὲς συνθῆκες ζωῆς σ' αὐτὰ τὰ βάθη. Ἔτσι σὲ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ μάτια παθαίνουν ἀτροφία καὶ ἀντίθετα ἀναπτύσσονται τὰ ὄργανα τῆς ἀφῆς ὅπως οἱ κεραῖες (antennes) ἢ ὄργανα ποὺ παράγουν φῶς (λαμπτῆρες) μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦν στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ κάτω.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Μ' ἀρέσει νὰ ζῶ κοντὰ στὴ φύση καὶ νὰ μαθαίνω τὰ τόσα μυστικὰ ποὺ κλείνει στὴν ὄμορφη καὶ ἀπέραντη ἀγκαλιά της.

Μ' ἀρέσει νὰ ταξιδεύω σὲ μακρυνὰ μέρη, περνώντας μὲ γοργὸ καράβι ἀπὸ φουρτουνιασμένες ἢ γαληνεμένες θάλασσες, μὲ τὴ δίψα πάντα τοῦ ἄγνωστου στὴν καρδιά.

Μ' ἀρέσει νὰ θωρῶ τὸν ἥλιο ὅταν δίνει τὸ πρῶτο χαιρέτισμα τὴν αὐγή, σκορπώντας ἄφθονο τὸ ὑπέρλαμπρο φῶς του, κι' ὅταν χάνεται σιγά-σιγὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἀχνοβάφουσας τὰ γύρω βουνὰ καὶ τὰ μικρὰ συννεφάκια μ' ἕνα πλαίσιο χρωμάτων.

Μ' ἀρέσει νὰ κοιτάζω τ' ἀστέρια καὶ τὴ λαμπερὴ σελήνη, τὸν μακρυνὸ φωτεινὸ αὐτὸ κόσμο ποὺ τριγυρίζεται ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τοῦ μυστηρίου.

Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν ποὺ κρυμμένα στὶς πράσινες φυλλωσιές, σκορπᾶν τὴ χαρά.

Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω γύρω μου νάνθίζουν τὰ λουλούδια καὶ νὰ ρουφῶ ἐκστατικὴ τὸ λεπτὸ ἄρωμά τους.

Μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιὰ ποὺ ἔχει τὸ χῶμα ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες φθινοπωριάτικες βροχὲς καὶ τὸ τριξιμο τῶν κιτρινισμένων φύλλων ποὺ στρώνουν τὴ γῆ.

Μ' ἀρέσει τὸ ἁπαλὸ χιόνι ποὺ σ'ἕνα τρελλὸ χορὸ πέφτει ἀπὸ τὸν γκρίζο χειμωνιάτικο οὐρανό, σκεπάζοντας τὴ βρεμμένη γῆ μὲ τὸ λευκὸ παγωμένο του σάβανο.

Μικρὴ Λογοτέχνις

ΘΘ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Πόλεμος! Πόλεμος! Τί φρικτὴ λέξη Πόσα δὲν κλεῖ μέσα της. Πόλεμος! κανόνια, φωτιές, θύματα, ἐρείπια, παιδάκια ὀρφανά, γυναῖκες δίχως ἄνδρες. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄγρια λέξη στενάζουν καὶ κλαίουν μάννες ποὺ δὲν ἔχουν ἕνα κομμάτι ψωμὶ νὰ δώσουν στὸ παραπονεμένο παιδάκι ποὺ κάθεται σὲ μιὰν ἄκρη κλαυρίζοντας «πεινῶ, πεινῶ».

Κλαίουν καὶ ὑποφέρουν τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ ἔχουν χάσει τὸν πατέρα τους στὴν Ἀλβανία ἢ τοὺς τὸν σκότωσαν οἱ Γερμανοί.

Καὶ νά! ποὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἐκόντευε νὰ βραδυάσῃ καὶ τέσσερα παιδάκια λυπημένα, μὲ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ποὺ στὸ χλωμὸ προσωπάκι τους ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ λύπη, δὲν εἶχαν βάλει τίποτα στὸ στόμα τους τώρα καὶ δυὸ μέρες. Τὸν πατέρα τους τὸν πῆραν μιὰ μέρα οἱ Γερμανοὶ μὲ πολυβόλα στοὺς ὤμους καὶ κάτι πέταλα κρεμασμένα στὸ στῆθος. Μόλις τοὺς εἶδαν τὰ παιδάκια καὶ ἡ γυναῖκα του φοβισμένοι ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά του. Φεύγοντας τὰ φίλησε σὰν Ἕλληνας γενναῖος ποὺ φεύγει στὸν πόλεμο. Μὰ ὅταν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ μικρότερο παιδάκι του ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γυναίκας του, τόσο συγκινήθηκε κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸ τὸ ἄθῶο πλασματάκι ποὺ θὰ ἔμελλε νὰ ὑποφέρῃ τόσα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Οἱ Γερμανοὶ μὲ βία τὸν ἔσπρωξαν καὶ μπῆκε σ' αὐτοκίνητο. Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἕνα τελευταῖο βλέμμα ἔρριξε σ' ἀγαπημένα του πρόσωπα ποὺ δὲ θὰ τὰ ξανάβλεπε πιὰ ποτέ. Ἀπὸ τότε τὰ παιδιὰ ἔμειναν πάντα στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἐρημιά.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνα αὐτὰ ποὺ θρηνοῦν τὸ χαμὸ τοῦ πατέρα τους. Χιλιάδες ἄλλες οἰκογένειες τὸν στερήθηκαν γιατὶ οἱ Γερμανοὶ τοὺς τὸν ἅρπαξαν ἄσπλαχνα, χωρὶς νὰ σκεφτοῦν τὴ δυσ*υχία ποὺ ἄφηναν πίσω τους*. Πορ' ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶναι ὑπερήφανες γιατὶ ξέρουν πῶς καὶ ἂν τὸν στερήθηκαν, χάθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας μας.

Γριὰ-Μπεμπέκα

ΘΘ

7-6-46—ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Τούτη τὴ μέρα ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μέρες ποὺ ἀρχίζει νὰ ξεψυχᾶ ἡ Ἀνοιξη ἀπ' τὸ πρῶτο καφτερὸ φύσημα τοῦ *καλοκαιριοῦ, ποὺ θεώρατος ὁ εὐκάλυπτος* ἁπλώνει τὰ λυγερὰ κλαδιά του νὰ φουφήξῃ τὴν τελευταία δροσιὰ τοῦ Μάη καὶ τὸ πεῦκο κουνᾶ γιὰ τελευταία φορὰ λὲς τὰ βελονωτὰ φύλλα του, ἂς μποροῦσα ν' ἀφήσω τοὺς τέσσερες τοίχους τοῦ σχολείου, νὰ πάω κάπου μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολυθόρυβη τὴ σκονισμένη πολιτεία καὶ νὰ βρεθῶ μέσα σ' ἕνα δάσος στὴν πλαγιὰ ἑνὸς ἑλληνικοῦ πανέμορφου βουνοῦ, δίπλα σὲ μιὰ κρυστάλλινη πηγή, ποὺ σὲ λίγο θὰ τὴν ξεράνῃ ἡ φλόγα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Νὰ βρεθῶ δίπλα σὲ μιὰ πηγὴ ποὺ θὰ λέῃ τὸ τελευταῖο της σιγανὸ τραγοῦδι σὰν ἕνα μοιρολόϊ καὶ σὰν ἕνα παρακάλεσμα στὸ θάνατο.

Ν' ἀκούσω τὸ τελευταῖο γέλιο τῆς Ἀνοιξης, τὴν αὔρα νὰ περνᾷ μέσα στὰ κλαδιά, καὶ νὰ ἰδῶ τὰ τελευταῖα ἀγριολούλουδα νὰ χαίρωνται ὅση τοὺς ἀπόμεινε ἀκόμη ζωή.

Νὰ προφτάσω νὰ ἰδῶ τὴν Ἄνοιξη πρὶν ἀκόμα φύγῃ καὶ νὰ αἰσανθῶ μιὰν ἀόριστη λύπη γιὰ τὸν ἀποχωρισμό.

Καὶ τότε νὰ γράψω λεύτερα τὶς σκέψεις μου σ' ἕνα χαρτὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνω ἀπὸ πάνω μου, σκυμμένο τὸ λευκὸ κεφάλι τοῦ καθηγητῆ ποὺ μᾶς ἐπιβλέπει καὶ μᾶς ὑποβάλλει κάθε τόσο «σιωπή».

Ναί! Θάθελα νὰ γράφω τούτη τὴ στιγμή, ὅτι αἰσθάνομαι κάθε σκέψη καὶ κάθε τρελλὸ ὄνειρο ποὺ θά μοῦ φέρνει φυσῶντας τ' ἀγέρι.

Ἀλλὰ ὄχι! Ἡ ζωὴ δὲν ἔρχεται ποτὲ ὅπως μᾶς τὴν πλάθουν χρυσῆ τὰ ὄνειρά μας. Ποτέ. Κι' ἔτσι ἡ Ἄνοιξη θὰ ξεψυχᾶ σήμερα ἀπ' τὰ πρῶτα καφτερὰ φυσήματα τοῦ καλοκαιριοῦ πάνω στὴν καταπράσινη πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, κι' ἐγὼ θὰ γράφω διαγωνισμό, φυλακισμένη στοὺς τέσσερις τοίχους τῆς πληχτικῆς τάξης, καθισμένη στὸ στενὸ μαθητικὸ θρανίο κι' ἀκούγοντας κάθε στιγμὴ τὴ μονότονη καὶ πάντα ἴδια φράση τοῦ ἡλικιωμένου καθηγητῆ μὲ τὸ λευκὸ σκυμμένο ἀπὸ πάνω μου κεφάλι: «Δὲν θέλω ν' ἀκούω ψίθυρο, εἶπα . . .»

Κι' ἀπ' ἔξω ἡ Ἄνοιξη θὰ ξεψυχᾶ . . .

Ἀσχημόπαπο

ΘΘ

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ . . .

Τί κι' ἂν ἡ βαρυχειμωνιὰ
τὰ δέντρα ἐρημώνει,
κι' ἀρχίνησαν τὸν ἄγριο
χορὸ οἱ καταιγίδες;
Τί κι' ἂν κῦμα ἀνεμόδαρτο
στὴν ἀμμουδιὰ φουσκώνει
καὶ κρύφτηκαν ἀπ' τὰ μουντὰ
τὰ σύννεφα οἱ ἀχτίδες;

Τί κι' ἂν νεκρὰ ὁλόγυρα,
κιτρινισμένα φύλλα,
ἀνάμνηση τῆς ἄνοιξης,
σκεπάσανε τὴ γῆ;
Τί κι' ἂν ὁ κρῦος ἄνεμος
σοῦ φέρνει ἀνατριχίλα,
καὶ γέμισε ἀπὸ καταχνιὰ
ἡ φωτεινὴ αὐγή;

Τῆς νειότης μου τὰ λούλουδα
ὁλόδροσα ἀνθίζουν
κι' ἀπὸ χαρὰ ἀμέτρητη
χαμογελᾶ ἡ καρδιά μου
μακρυὰ μου ἡ θλίψι κι' ὁ καϋμὸς
ποὺ τὴν ζωὴ ἀφανίζουν.
Ἡ χρυσορόδινη ἄνοιξη
εἶναι βασίλισσά μου.

Ἀμαρυλλὶς

ΘΘ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Ὁ ἥλιος ἔχει πρὶν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γύρει στὴ δύση του, καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι προβάλλει δειλὰ-δειλὰ ἁπλώνοντας τριγύρω ἕνα γλυκό, κι' ἁπαλὸ φῶς.

Περπατοῦσα στὸ πάρκο συνάντησα μιὰ γαζία ποὺ τ' ἄρωμά της μὲ μετάφερε σ' ἕνα τόπο παραμυθένιο, πλασμένο λές, μονάχα γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Προχωρώντας βρῆκα μιὰ μεγάλη λίμνη, ποὺ τὰ νερά της τάραζε τὸ ἐλαφρὸ καὶ μυρωμένο ἀεράκι, κάνοντάς τα νὰ φαίνονται πῶς ἀπαντοῦν στὸ ἀθῶο του παιγνιδάκι.

Τὰ πελώρια παρτέρια μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια καὶ τὰ ψηλὰ δένδρα, ποὺ τὸ φεγγάρι τοὺς δίνει κάτι περίεργες καὶ ἄγριες σκιές, σοῦ γεμίζουν τὴν ψυχὴ μὲ μυστηριώδη χαρὰ καὶ φόβο συνάμα.

Προχωρώντας σιγὰ-σιγὰ καὶ πνίγοντας τὰ βήματά μου μὲς τὸ παχὺ χορτάρι, φτάνω σ' ἕνα μικρὸ δρομάκι ποὺ κρύβεται σχεδὸν ὁλόκληρο κάτω ἀπ' τὶς ἀκακίες.

Μπαίνω μέσα σ' αὐτὸ περίεργα νὰ δῶ τί κρύβει. Πραγματικὰ πιὸ πέρα οἱ ἀκακίες ἀραιώνουν πολὺ καὶ ἀφίνουν νὰ φαίνεται καθαρὰ μιὰ μικροῦλα λίμνη μὲ μικρὰ-μικρὰ βραχάκια γύρω της.

Τὴν προφυλάει ἀπὸ ψηλὰ μὲ τὰ ἀσημένια φύλλα της μιὰ λεύκα.

Σκύβω καὶ βλέπω μὲς τὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης τὸ ἀσημένιο φεγγάρι ποὺ σιγὰ-σιγά, χωρὶς βιασύνη, προχωρεῖ στὸ μακρὺ δρόμο του.

Ξαφνικὰ μὲ πιάνει κάποιος παράξενος τρόμος, τίποτα γύρω μου δὲν κουνιέται, κι' ὅμως φοβᾶμαι.

Ἀρχίζω ἕνα τρελλὸ τρέξιμο

Τρέχω . . . Τρέχω . . .

Πόση ὥρα; Δὲν ξέρω. Στὸ τέλος λαχανιασμένη φτάνω στὸ σπίτι, γυρνῶ ἐκεῖ ψηλὰ καὶ βλέπω τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι νὰ μὲ κοιτᾷ γελώντας εἰρωνικά.

Προκομένη Τεμπέλα

ΘΘ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Τόνε θυμᾶμαι καμμιὰ φορὰ τὸν πατέρα καὶ δακρύζω. Ἦταν ὑψηλόσωμος ἄντρας, καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων πάνου κάτου, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μάτια. Τὸν ἀγαποῦσα, μὰ καὶ κεῖνος μ' ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ἀπ' τἆλλα μου ἀδέλφια καὶ σὰ μὲ χάϊδευε καμμιὰ φορά, σὰν ἤμουνα μικρός, μ' ἀποκαλοῦσε «τὸ κούτσικό μου».

Ὅταν μεγάλωσα καὶ θέριεψα λίγο, μ' ἔπερνε ἀπόμερα καὶ μοῦλεγε τὶς σκέψεις του γιὰ μένα. Ποθοῦσε νὰ μ' ἔβλεπε ἄντρα γεμάτο κι' ἂς πέθαινε. *Τόνε μάλωνα γιὰ τὶς κουταμάρες του* καὶ κεῖνος γελοῦσε. Ἴσα-ἴσα ποὺ θὰ μεστώσω, τοῦλεγα, καὶ θὰ σ' ἀνακουφίσω, θέλεις νὰ πεθάνῃς; Γελοῦσε, τὄλεγε τῆς μητέρας καὶ γελοῦσανε κι' οἱ δυό. Ἔτσι περάσανε οἱ μέρες, ὥσπου μιὰ μέρα ἤρθανε χρόνια δίσεχτα γιὰ τὴν πατρίδα καὶ ὁ πατέρας χρειάστηκε νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ κι' ἔφυγε . . . Πόσο θυμᾶμαι τὴ μέρα κείνη . . . Σὰν ἔφευγε, τὸ μικρότερό μου ἀδέλφι τόνε ρώτησε: «Πατέρα πότε θὰ ξαναγυρίσῃς;» Καὶ κεῖνος κοντοστάθηκε ἀναποφάσιστα, ὕστερα ἔπιασε ἐμένα ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί: «Τώρα ποὺ θὰ λείπω νάσαι σὺ ὁ πατέρας του». Κι' ὕστερα μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι χάθηκε. Τ' ἀδέλφι τοῦβαλε στὰ κλάματα καὶ μόνο σὰν τοῦπα πῶς θὰ γύριζε σ' ἕνα μῆνα σώπασε.

. . . . . .

Περάσαν ἀπὸ τότε δύο χρόνια μὰ ὁ πατέρας δὲ φάνηκε. Ἔγινε λιθάρι γιὰ τὸ χτίριο τῆς λευτεριᾶς. Σὰ μ' ἀκούει καμμιὰ φορὰ τ' ἀδέλφι νὰ μιλῶ γι' αὐτὸν μὲ ρωτάει θλιμμένα: «Γιατὶ δὲν γύρισε ἀκόμα;» Μὲ μισὸ στόμα τ' ἀπαντῶ: «Δὲν πέρασε μῆνας ἀκόμη, σὰ περάσῃ θἄρθῃ», καὶ κεῖνο ὕστερα ἀποτραβιέται σὲ μιὰ γωνιά, σὰ νὰ σκέπτεται: «τόσο πολὺ εἶναι ἕνας μῆνας;» Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὰν ἀγωνία του, δακρύζω. Τὸ ξέρω πῶς θὰ ξανάρθῃ σὲ λίγο νὰ μὲ ρωτήσῃ καὶ γὼ θὰ τοῦ ξαναπαντήσω: «δὲν πέρασε μῆνας, σὰ περάσῃ θἄρθῃ». Ὄχι, δὲ βαστῶ πιά, σὰ θὰ μὲ ξαναρωτήσῃ, θὰ τοῦ τὰ μαρτυρήσω ὅλα, θὰ τὸ φιλήσω στὸ μέτωπο, καὶ θὰ τοῦ πῶ στοργικά: «Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, ἐγὼ θἆμαι ὁ πατέρας σου».

Ἄδμητος

ΘΘ

Ἀπ' τὰ ἡμερολόγιο τοῦ ἀδελφοῦ μου

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

. . .Ἀπρίλης 1941. Οἱ φαντάροι σιωπηλοί, σκυφτοί, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα, μὲ τὴ ψυχὴ γεμάτη ἀνέκφραστο καὶ βαθὺ πόνο καὶ μὲ βαρειὰ βήματα ἔφευγαν ἀπ' τὴν ἐλευθερωμένη χώρα κι' ἐβάδιζαν πρὸς τὰ παλιὰ σύνορα... Στοὺς δρόμους κάθε χωριοῦ ἄκουγαν *γοερὲς κραυγὲς καὶ σπαραξικάρδια κλάματα* ἀπὸ ἄνδρες, γυναῖκες γέρους καὶ παιδάκια. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ὅλου αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἔβγαινε μιὰ κραυγή: ποῦ μᾶς ἀφήνετε στοὺς Γκέγκηδες καὶ στοὺς Λιάπηδες; Ὅλοι τους εἶχαν ἐκδηλώσει τὸν ἐπὶ τόσες γενεὲς καταπιεσμένο πατριωτισμό τους καὶ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τους πρὸς τὴ γλυκειά μας πατρίδα καὶ φυσικὰ τώρα ἐναγώνια ἐπερίμεναν τὴ σκληρὴ ἐκδίκηση...

Μιὰ ἀγέρωχη Ἑλληνοπούλα, μιὰ γνήσια Ἑλληνοπούλα στὴ θωριά της, *τὴν ὁμορφιά της, τὴ περηφάνεια* της καὶ τὴν ἀδούλωτη ψυχή της, ἀποφασίζει νὰ περάσῃ κι' αὐτὴ τὰ σύνορα, ν' ἀκολουθήσῃ τὸ στρατό, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ ταπείνωση καὶ τὴν ἐκδίκηση, γιατὶ κάποτε εἶχε φωνάξει στὸν ἀπελευθερωτικὸ στρατό: καλῶς τ' ἀδέλφια μας, ζήτω ἡ πατρίδα μας ἡ Ἑλλάδα, καὶ εἶχε πλύνει μὲ μύρο καὶ σκουπίσει μὲ τὰ πλούσια καστανὰ μαλλιά της τὰ τραύματα τῶν τόσων πληγωμένων ἀδελφῶν της... Φορτώνεται στὶς πλάτες της ὅσα μποροῦσε ἀπ' τὰ προικιά της καὶ ἀκολουθεῖ. Φτάνει στὰ παλιὰ τὰ σύνορα. Χιλιάδες στρατὸς περνοῦν. Ἡ Ἑλληνοπούλα ἀδύνατο! Διαταγὴ νὰ μὴ μετακινηθῇ ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμός. Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴ δραματικὴ μορφὴ τῆς Ἑλληνοπούλας αὐτῆς. Ἡ τραγικὴ Ἀντιγόνη στὸ ἀρχαῖο δράμα, ποὺ θάβεται ζωντανή... Ἔμενε ἀκίνητη καὶ δὲν μίλαγε. Τὸ μέτωπό της ψηλὰ ἀστραφτε ἀπὸ Ἑλληνικὴ μεγαλοπρέπεια, τὰ μάτια της ἐγέμιζαν δάκρυα καὶ τά χείλη της, ὁλοπόρφυρα, ἔσφιγγαν ἕναν ἀπερίγραπτο καὶ ὑπέρτατο πόνο. Τὸ πόνο τοῦ σκλάβου—δεσμώτη... Ἡ ἀγγελικὴ μορφὴ της δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ μὲ τὰ τόσα ἀδέλφια της ἐλεύθερα τὸ κατῶφλι τῶν συνόρων αὐτῶν πρὸς τὴν αἰώνια Ἑλλάδα... Κανεὶς ἀπ' τοὺς φαντάρους δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἄφησαν ὅλοι τὴν ψυχή τους νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν αἰσθάνθηκαν τόση ὀδύνη καὶ τόση ἀνανδρία νὰ μὴ μποροῦσουν, ἔπειτα ἀπὸ τόσους ἐπικοὺς ἀγῶνες, νὰ ἐλευθερώσουν μιὰ τουλάχιστον Ἑλληνοπούλα ἀπὸ τά, ποιὸς ξέρει πόσο καιρὸ ἀκόμη, δεσμά της.. Ἔφευγαν σιωπηλοί, σκυφτοί, ἀποφεύγοντας ν' ἀτενίσουν τὴ κορμοστασιά της ἀπὸ φόβο μήπως τὸ βλέμμα της τοὺς ἐλέγξῃ γιὰ τὴν ἀπονιά τους καὶ τὴν ἀνανδρία τους... Καὶ ἡ τραγικὴ μορφὴ τῆς Ἑλληνοπούλας ἔσβυσε στὸ διάστημα, περιμένοντας ἴσως ἀκόμη στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὰ προικιὰ στὸν ὦμο ἀκίνητη, σιωπηλὴ καὶ καρτερικὴ τὴν ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ..

Πελληνέας

ΘΘ

Η ΛΕΣΒΟΣ

Τί ὡραῖο νησὶ ποῦσαι σύ!
Ἡ θάλασσα γαλανὴ σὲ περιζώνει.
Τὴν πρασινάδα τὴν ἔχεις χαλί
κι' ὁ οὐρανὸς σὲ χρυσοστεφανώνει.

Οἱ ραχοῦλες τῶν μικρῶν σου βουνῶν,
ἔχουν καταπράσινο χρῶμα.
Τὴν Ἄνοιξη ἀνθοῦν οἱ μυγδαλιές,
καὶ σὲ ντύνουν σὲ ὁλόλευκο χρῶμα.

Σὲ γνωρίζει κανεὶς στὴν ἔξοχὴ
ὅταν σὲ ὑμνοῦνε τ' ἀηδόνια.
Ὦ Λέσβος, ὡραῖο νησί,
νᾶσαι τιμημένη αἰώνια.

Ἐντελβάϊς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης: —Μαμά, στὶς πόσες τοῦ μηνὸς θἄχουμε πρωταπριλιά, νὰ τὸ ξέρω καὶ νὰ γελάσω κανένα;

Λυκόπουλο

***

Τὸ *Ἀσχημόπαιδο* στὸ φωτογράφο ποὺ τὸ φωτογράφησε προφίλ:

—Δὲν μὲ βγάλατε καλά! Ἐγὼ ἔχω δυὸ μάτια καὶ δυὸ αὐτιά!

Προκομένη Τεμπέλα

***

Καθηγητής: Τί γένους εἶναι τὸ «ζῶον» Τάκη;

Τάκης: Ἐξαρτᾶται κύριε καθηγητό. Μπορεῖ νἆναι καὶ ἀρσενικὸ μπορεῖ νἆναι καὶ θηλυκό.

Ξύλο Ἀπελέκητο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Δέκκα 18
28 Νοεμβρίου 1946

ΘΥΜΙΖΩ ὅτι ἡ προθεσμία γι' ἀποστολὴ Συλλογῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων 1946 - 47 λήγει στὸ τέλος Δεκεμβρίου. Ὅσοι δὲν ἐστείλαν θὰ κάμουν καλὰ νὰ στείλουν, γιατὶ οἱ Συλλογὲς ποὺ ἔλαβα ὡς τώρα καὶ λίγες εἶναι καὶ ὄχι τόσο πλούσιες σὲ ὡραῖες Ἀσκήσεις. Λοιπόν, περιμένω.

Μὲ χαρὰ ἀναγγέλλω τὴν ἐπιστροφὴ τῆς συντακτρίας μου δ. Γεωργίας Ταρσούλη ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πάει γιὰ ἕνα χρόνο μὲ κρατικὴ ὑποτροφία. Ἡ δ. Ταρσούλη ἀνέλαβε κιόλα τὴν παλιά της ἐργασία στὴν σύνταξη τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ τὰ Διαπλασόπουλα θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένα ποὺ τὴν ἔχουν γνωρίσει κι' ἀγαπήσει ἀπὸ τόσα χρόνια. Θὰ σᾶς πῶ ἀργότερα τί καινοτομίες μελετοῦμε γιὰ τὸ περιοδικό, τώρα ποὺ ἔχουμε κοντά μας καὶ τὴν δ. Ταρσούλη, μὲ τὰ βιβλία, τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ σχέδια ποὺ ἔφερε ἀπ' τὸ Παρίσι. Περιμένετε . . .

Μακεδών, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες στὸ προηγούμενο. Σ' εὐχαριστῶ πολύ, γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ διάβασα στὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή. Τὰ ἐμπόδια κι' οἱ δυσκολίες στὴν ἔκδοσή μου εἶναι προσωρινά. Ὅταν

ἔχω παιδιά πού μάγαποῦν σὰν καί σένα καί σὰν τὸν *Ἀκτοῦρο*, τί τή θέλω τή ρεκλάμα στίς ἐφημερίδες καί στούς κινηματογράφους; Θά μὲ μάθουν πάλι, σιγά-σιγά, ὅσοι μὲ ἤξεραν. Γιατί αὐτὸ εἶναι τό χειρότερο κακό, πού πολλοί νομίζουν πώς ἔπαψα.

Καί σύ, *Χελιδονάκι*, μήν ἀμφιβάλης πώς θά ξαναγίνω—καί θά μὲ ξαναδῆς—ὅπως ἤμουν. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο τοῦ Ἰουλίου, πού τὸ εἶχες λάβει, καί φαντάζουμαι τή χαρά ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό, ἔλαβες τοῦ Αὐγούστου.

Ἀθάνατη Ἑλλάδα, μὲ μεγάλη συγκίνηση διάβασα τὸ γράμμα αὐτὸ πού μοῦ ἔγραψες ἀπὸ τὸ Λουτράκι, γιά νά μοῦ ἰσορρήσης τὸ μεγάλο καί περιπετειῶδες ταξίδι σου ὡς ἐκεῖ, καί τή χαρά σου ὅταν ξαναεῖδες, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ τή μητέρα σου, καί μάλιστα καλύτερα στήν ὑγεία της. Σοῦ εὔχομαι νά τήν ἰδῆς καί ἐντελῶς καλά, καί γρήγορα. Ἔχεις δίκιο, ἡ δημοτική, καί μάλιστα ὅπως τή μεταχειρίζεται ὁ καθηγητής πατέρας σου, πού εἶναι καί λογοτέχνης, δίνει πιὸ ἔντονα, πιὸ ἰσχυρὰ συναισθήματα.

Εὐτυχῶς, *Σπουργίτι*, ἡ Συλλογή σου ἔφθασε ἐγκαίρως καί θά εἶδες πῶς ἄρχισα κιόλα νά τή χρησιμοποιῶ. Ἔφυγε ἡ θεία σου; γύρισε στή Γαλλία; Δέν τὸ περιμέναμε αὐτό! Ὅταν τῆς γράψης, ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νά τῆς πῆς πώς μὲ πολλή του χαρά θά λάβη γράμμα της. Καί τά χαιρετίσματα ὁλονῶν μας, καί στὸν ἀδελφό σου.

Ἐλπίζω, *Βοσκαροῦί*, νά μή χρειασθῆ νάκολουθήσω τὴν πρακτικώτατη πράγματι συμβουλή σου. Εὐχαριστῶ πολὺ καί γιά τὸ νέο τριπλὸ ξεσπάθωμα, κι' ἀκόμα περισσότερο γιά τά καλά λόγια.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Πουλί τῆς Καταιγίδος* (καλές προόδους στή θαυμάσια Σχολή τοῦ ἡρωϊκοῦ νησιοῦ, καί νά μοῦ γράφεις ὅσο μπορεῖς συχνότερα.) *Πελληνέαν* (ὡραῖο τὸ κομμάτι μὲ τὴν Ἑλληνοπούλα τῆς Β. Ἠπείρου· ἂν δὲν χορέση στὸ σημερνό, θά μπῆ στὸ ἐρχόμενο.) *Ἀγριολούλουδο* (εὐχαριστῶ πολὺ γιά τή ρεκλάμα.) *Ἐντελβάϊς* (ναί, τώρα πού ἔχεις καί ψευδώνυμο, νά μοῦ γράφης συχνὰ καί νά μοῦ στέλνης κομμάτια γιά τή Σελίδα Σ.Σ.) *Ἀμαριλλίδα* (ἔλαβα τὴν ἐπιταγή τῶν δρ. 8000 κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιά τὸ νέο ξεσπάθωμα.) *Ἀπόγονον Ἡρώων*, *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θά ἔχουν δημοσιευθῆ.

185. Δεξίγριφος

Ἡ φωτιά, τὸ πρῶτο γράμμα,
μ' ὅποιον ποντικό,
Καί τά τρία τοῦτ' ἀντάμα,
Μέγα κτίζουνε μνημεῖο
ἀρχαιολογικό. **Βοσκαροῦί**

186. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι μιά ἀπ' τίς Δώδεκα·
Λαιμὸ κόβεις καί κεφάλι,
Καί Κυκλάδα γίνομαι
Μὲ πρωτεύουσα μεγάλη.
Ἡρακλῆς

187. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω σίγμα, βάζω ρῶ,
Κι' ὁ ἀρχαῖος πρόγονός μας
Γίνεται πουλί γνωστό μας
Μὰ δὲν εἶναι ν' ἀπορῶ;
Στραβόξυλο

188. Αἴνιγμα

Ἥρωας ἡμίθεος, τὸ ἀρσενικό μου,
Πόλη στὸν Πόντο τὸ θηλυκό μου,
Στὴν Κρήτη βρίσκεται τὸ οὐδέτερό μου.
Σπουγίτι

189. Ψαροκόκκαλο

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκηται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν: νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀνὴρ ἀλλότριος, μετεωρολογικόν, συναίσθημα, φοβερὸν ὅπλον, νῆσος εὐρωπαϊκή, πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὀπωρικόν.
Τραγοῦδι τῆς Λουτρεῖας

190. Κρυπτογραφικὸν

1234567689	= Ἱστορ. ἀκρωτήριον
21789	= Εἰδικὸν ἔνδυμα
3154767	= Εὐρωπ. ποταμὸς
4267	= Θεότης
512687	= Μέγας Ρωμαῖος
6267	= Θεότης
751267	= Ἰχθῦς
8912	= Καθ' ὕπνους
9487787	= Νεογέννητος.

Μικρὴ Λογοτέχνις

191—195. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χόρτα, ὄρος, κόρος, φάρος, μάγος
Σκαλιστήρι

196. Τριπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς, τὰ δεύτερα ὄρος τῆς Ἀττικῆς (κατ' αἰτιατικὴν ἢ . . . δημοτικήν), καὶ τὰ τρίτα, ὅ,τι βλέπομεν μόνον κοιμώμενοι:

1, Ἡ Μασσαλία εἶναι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 2, Μεγάλη ἐφεύρεσις τῶν τελευταίων χρόνων· 3, Προσπάθει νά μὴν κάμνης, ἀλλ' ὅταν κάμνης, πλήρωνέ τα· 4, Ὁ κρατῶν τὰ ἡνία· 5, Προχωρημένη ἡλικία 6, ἀπαραίτητον εἰς τὸν κινηματογράφον· 7, Εἶδος ὑποδημάτων.
Χρυσὸς Λέων

197. Γρῖφος

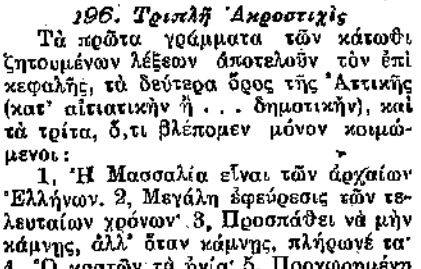

Ξανθὸς Ἱππότης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 15—16 καὶ 17—18 (1946)

69. Ἱσπανία (εἷς, πανί, ἄ!) — 70. Μερόπη (μὲ ρῶ πῖ).—71. Πάρις-Ἄρις.—72. Σερβία-Σέρβια.—73.

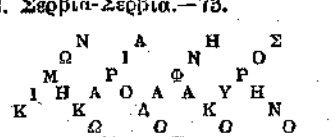

74. ΠΡΙΑΜΟΣ (ρίς, ἰασμός, αἷμα, Μαρία, δραμα, σπάρος).—75. 8+9×6—2: 10—10=0.—76—80. Διά τοῦ Ρ: *ἅρμα, κόρος, πόρος, ρυή, ρῶπος*.—81. *Πυστήριον ἡ φύσις*. (Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τῶν κάτω βουστροφηδόν. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: *Σίσυφος, ὀφηγητής, Ἰόνιον, ρητίνη, Μυσία*).

ΣΙΣ
ΥΦΗ
ΙΟΝ
ΡΗΤ
ΜΥΣ

82. Πῆγε γιά μαλλί καί βγῆκε κουρεμένος.—83. *Ὅσα δὲν φτάνει ἡ ἄλεπού τὰ κάνει κρεμαστάρια* (ὡς αδ ἐν φτα, νί, ἡ, ἀλ ἐπ' οὐ, τᾶ, κά, νί, κρέμα, στάρ, ἰα).—84. Ἔκλα (ἐκ, λᾶ).—85. Ξάνθη-ξανθή.—86. Ἡ πλάκα τοῦ γραμμοφώνου.—87. Χάγη.—88.

Κ Π
ΑΡΤΑ
Λ Λ
ΑΡΠΑ
Μ Μ
Ο ΑΓΑ
Σ Σ

89. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (ἀκακία, κενόν, Ἐδέμ, δέμα, οἰκιά, ναί, ἴαμαι.— 90—94. Διά τοῦ Σ: *ἅλσος, πυρσός, σῦς, ἄσμα, Σιών*.—95. ΕΥΡΩΠΗ (καλομΕλετῶ, καλΥβη, καμαΡώνω, καρφΩτής, κόΠη, τίμΗμα).—96. Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης.—97. *Σέβου καὶ τήρει τὰ πάτρια*. (σὲ βοῦ Καίτη, ρητά, πατρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ. 50 δρχ. μὲ παχέα καὶ 80 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[Β — 89]

Α' στὴν Τουρκία δὲν ἀλληλογραφῶ ἀργότερα ἴσως.—Φαντάρε τοῦ 41 δὲν λέγομαι Ἀγγελική ἀλλὰ...
Ξανθὴ Ἀμαζόνα

[Β — 90]

Υποκύπτουν οἱ ἱδρυταὶ τοῦ Συλλόγου ΟΜΙΛΟΥ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΝΕΩΝ. Ξανθὸς Ἱππότης = Μ. Ἀρτῖκος, Ὀνειροπόλος Ἱππότης = Τ. Ἀρτῖκος.
Σύλλογος Διαπλασιακὸς Ἀστήρ

[Β — 91]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Ἀλληλογραφῶ μὲ τὴ Μικρὴ Τάξη. Γκλόρια, Γκάλικ, Τρελλὸ Ναυτάκι, Ἀμερικανόπουλο, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικά; Στεῖλτε πρῶτοι: Φαρμακεῖον Ἀστεριάδου Λάρισσα διά:
Λαρισσινὴ

[Β — 92]

ΤΡΕΛΛΟ ΝΑΥΤΑΚΙ στεῖλε Διεύθυνσή σου Β—33. Εἶναι ἀνάγκη. Ἀποχωροῦμε ἐκ τοῦ Διαπλασιακοῦ Ἀστέρος.
Μίκης Ζέζης, Γίνος Βούγας, Γέρος τοῦ Μωρηᾶ

[Β — 93]

Πετώντας ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο μπῆκα κι' ἐγὼ στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως καὶ χτίζω τὴν φωλιά μου στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ. *Σκαλιστήρι* καλύτερα νὰ ξεσκαλίσης λίγο τὸ ξερό σου κεφάλι.
Χελιδονάκι

[Β — 94]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Γράψατε πρῶτοι: Θεόδωρον Σμάγαδην Σελευκιδῶν 5 Θεσσαλονίκην.
Μακεδὼν

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ, Γερανίου 9, Ἀθῆναι